

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Bibliothèque nationale de France

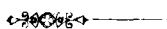
ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

PARISIS. - EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56. .

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

TA EYPIΣKOMENA.

Univ. E. 10

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

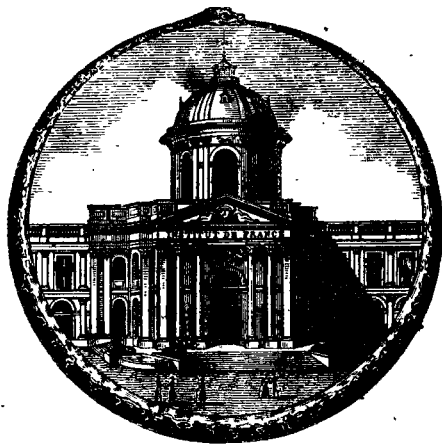
GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUILELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

40

7339

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut **GUILLIELMUS DINDORF** per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historico-rum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXIV

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερέων ἄνω-
θεν καταβεβηκός. Ὡς περ δὴ παρ' ἑκάστοις ἄλλῃ τίς
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμηρίον ἐστὶ γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πολ-
λὴ δὲ καὶ τούτω διαφορά,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχω δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρὸς. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναίου παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐκείνη, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μῆχιστον χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο καθ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, ὃς πρῶτος ἀρχιερέων
Ἰρκανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἐννέα· τούτων εἷς ἐστὶ Μαθθίας ὁ Ἡφλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἠγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παίδων
γένους ἀρχιερατεύσαντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Μαθθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἀρχόντος Ἰρκανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρου
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Μαθθίας βασιλεύοντος Ἀρχελαίου
τὸ δεκάτον, Μαθθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσὶ τρεῖς, Ἰρκανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτατος ἔτει τετάρτῳ τῆς Οὐδessaσιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰουστός, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὥς ἐν ταῖς δημοσίαις δόλοις ἀναγεγραμμένην ἡῶρον,
οὕτω παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δέ μου Μαθθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλεον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπηγεῖτο, γνωριμώτατος ὧν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαίδευόμε-
νος ἀδελφῷ Μαθθία τούνομα (ἐγεγόνει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφῶν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείας προὔκο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα παῖς ὧν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπηνούμην, συνιόν-
των αἰ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρώτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριβέστερον
τι γινώσκαι. Περὶ ἑκατὶδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θη τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσὶν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτη δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis
indicium est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magis in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem succes-
sionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine
Psellus. Hic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraïæ filius dictus. Hic uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Caesaris.
Mihī porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus imperii Vespasiani Caesaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatam
inveni, in medium afferō, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
literarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Pharisæorum prima, Sadducæorum altera, et tertia Esse-

λάκις εἶπαμεν·) οὕτως γὰρ ὥφθη αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διῆλθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας
 5 εἶναι, πυθόμενός τινα Βανοῦν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φουμένην προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-
 10 φας παρ' αὐτῷ ἑνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἡρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵρεσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλληνιστῶν λεγομένῃ

15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἕκτον ἑνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναθῆναι, διὰ τὴν λεγυσημένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φηλὶς τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευσεν, ἱερεῖς τινὰς συνήθεις ἐμὸι, καλοὺς κἀγαθοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυγῶσαν αἰτίαν δῆσας εἰς τὴν Ῥώ-
 20 μην ἐπέμψε, λόγον ὑφέξοντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὑρεσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες οὐκ ἐξελάβοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σούκοις καὶ καρύοις, ἀφικόμεναι εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ
 25 θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναίου πλοίου, φράσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 30 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Διασωθεὶς δ' εἰς τὴν Δικαιάρχειαν, ἣν Ποπιόλου, Ἰταλοὶ καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμεναι Ἀλ-τύρῳ, (μυμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππίας
 35 τῇ τοῦ Καίσαρος γυναικὶ γνωσθεὶς, προνοῶν ὡς τάχιστα παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνω δ' ἥδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ μετανοεῖν ἐπειθον, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπαγεῖν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκεῖμην ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προορώμενος. Οὐ μὴν ἔπεισα·
 50 πολλὸν γὰρ ἡ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μίσους ἀφικόμεναι καὶ ὑποψίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύσω ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι, ἐχομένης ἥδη τῆς Ἀντωνίας, ἥπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

norum, uti saepius diximus :) ita enim fore putabam ut optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi : et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ralus, quum audissem quendam, Banon nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus parantem, alimentisque sponte provenientihus vescentem, crebrisque noctu et interdum lavacris frigidis utentem in sanctimoniam, cappi ejus institutum sectari; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expetiveram, perfectissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituere exorsus sum convenienter Pharisaeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculam et contemendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non oblitus essent suae in Deum pietatis, et fidei ac nucibus vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinus Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluvium conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, felicioris usi natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicæarchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is mimorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppææ uxori Caesaris innotui, id quam occissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque præter hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a Poppæa, in patriam revertabar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad saniozem mentem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu; insuper *monebam* ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam ut a bello eos dehortarer, ut qui animo praeviderem exitum illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata jam Antonia, quae castellum

ἐνδοτέρω ἱερὸν διπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν
Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεξελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ-
5 ἐτι μέτριος εἶχεν ἡμῶς, δρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδῆλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρεστῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμας ἐλέγομεν, συνεβουλεύομεν δὲ μένειν
10 ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔξω, ἐλπίζοντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάντα, παύσειν τὸν νεωτερισμόν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
15 πταῖσμα συμφορὰ τοῦ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. Ἐπὶ-
θήσαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλαψαν,
προσγενομένης καὶ ἐτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς πέρας τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
20 ἑαυτοῖς Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναιξὶ καὶ
τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν
τι πεφρονήκεσαν, οὔτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἔχθρὸν ἢ
ἐπιβούλον. Σχυθοπολιταὶ δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
25 παρ' ἀνθρώποις διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ἐξωθεν πολεμίων, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐβιάσαντο κατὰ τῶν δημοφύλων ὅπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
30 ἐκλαυόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνοίκους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεχρήσαντο, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὁμοίᾳ δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
35 δεδηλώκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βουλόμενος
παραστήσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλέον ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὥς ἔφαμεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
40 Ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θεασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅπλων, δέσαντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἄνοπλοι καθεστηκότες ὑποχείριοι γίνονται
τοῖς ἐχθροῖς, ὃ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀφεστάναι, μέ-
50 ρος δ' αὐτῆς ἡρμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἡμῶς καὶ δύο ἀλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς γὰρ καθὼς ἄνδρας, Ἰωάζαρον
καὶ Ἰούδαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
ὅπλα, καὶ διδάζοντας ὥς ἐστὶν ἄμεινον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστο δὲ τούτοις αἰ
50 μὲν ἔχειν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαβὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀφικόμην
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἤυρον, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post cædem
Manahemi et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
sæorum primoribus. Jam autem timor non mediocris nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse : ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continenter, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis prælio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis : atque hæc Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem innoxit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent : quin et al-
tera quædam causa accedebat, quæ hujusmodi erat. Nam
Syriæ urbium nobis finitimarum incolæ Judæos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent :
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythopolitæ omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Judæis exteris, Judæos qui apud ipsos erant vi-
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus : et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, obliti fidei inquilinis et sociis debitæ,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpessi sunt qui Damascus habitabant Ju-
dæi. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Judaico : nunc autem eorum obiter memini, eo
animo ut lectoribus ostendam Judæos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymita-
rum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritque ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilæa
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciatur quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata acceperissem, in Galilæam
perveniebam ; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna
solicitudine de patria, quod rapinæ eam addixissent Galilæi,

κεκρικότων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίω Γάλλῳ τῇ τῆς Συρίας ἡγεμονεῦοντι δεξιάν τε καὶ πίστιν προτεί-
 νειαν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπήλλαξα τοῦ
 5 βόθου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας ὁσάκις θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οἰ-
 κείους ὑμηρεύοντας Γεσσίῳ· τὰ δὲ Δώρα πόλις ἐστὶ τῆς
 Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἡῆρον
 ἐφ' ὅπλα κερωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

10 Ὁ. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν
 ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἦρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος.
 Οὗτος δὴ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης δὲ Μιανοῦ
 καὶ Ἡρώδης δὲ τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφῶς δὲ τοῦ Κόμ-
 15 ψου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασι-
 λείως γενόμενός ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν
 ἐτύγχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προει-
 ρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνων ἐμμένειν συνεβού-
 λευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει·
 20 τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πίστος, παραγόμενος
 20 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδὸς· καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιμα-
 νῆς. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστη-
 куία, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰούστος δὲ Πίστου παῖς, ὁ τῆς
 τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς
 τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπεθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς
 25 μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἑαυτῷ περιποιήσιν. Πα-
 ρελλῶν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειρᾶτο τὸ πλῆθος ὡς
 ἡ πόλις ἐστὶν αἰὲς τῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν
 Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετράρχου καὶ κτίστου γενομένου,
 βουλευθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβε-
 30 ρίῳ ἐπακοῦσιν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοὺς
 μὴδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμει-
 ναι δὲ καὶ μέχρι Φήλικος προεσταμένου τῆς Ἰουδαίας.
 Νῦν δὲ ἔλαγεν αὐτοὺς ἡτυχηκέναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν
 Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξει γὰρ εὐθὺς
 35 τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαῖοις ἡνέκωσε, τῆς
 Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασι-
 λικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τού-
 τοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλείως Ἀγρίππα λέγων,
 ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-
 40 εἶθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους
 συμμάχους προσλαβόντας (ἄρξει γὰρ αὐτῶν ἐκόντων
 διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς,
 ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) με-
 45 γάλῃ χειρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι.
 Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκα-
 νὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω πε-
 ρεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτη τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ
 οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλληνισιν, ἧ ὁαρρῶν
 ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων
 50 ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀλη-
 θείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος
 τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν
 καταστροφῆς αἴτιος ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δη-
 λώσομεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam
 quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque de-
 derint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quum
 illorum in gratiam *mitiora* persuasissem multitudini, per-
 misissemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs
 est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio de-
 derant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquanto
 ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant: una quidem
 constabat viris honestis, duce Julio Capello. Illic sane et
 qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes
 Gamali, et Compsus Compsi filii, (Crispus enim hujus frater,
 olim ab *Agrippa* magno rege ei urbi praefectus, tum
 in suis possessionibus trans Jordanem agebat;) hi inquam
 omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut
 in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam
 autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abre-
 ptus: natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ex
 iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse de-
 cernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se qui-
 dem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem
 novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione
 potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitu-
 dinem docere pro virili adnibatur, quod urbs semper ad
 Galilaeam pertinuerit, primatum vero acceperit tempore
 Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit
 Sepphoritarum urbem urbi Tiberensium subditam esse:
 hanc autem praeminentiam ne sub rege quidem Agrippa
 patre eos amisisse, imo eam etiam usque ad Felicem
 Judaeae praesidem illis mansisse. Nunc autem dicebat
 eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dono
 dederit juniori Agrippae: statim enim Sepphorim quidem,
 ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem ex-
 istisse, apud ipsos vero desiisse mensam regiam et ar-
 chiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jacta-
 tis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam
 tempus esse ut armis correptis et Galilaeis in societatem
 assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse,
 propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Ro-
 manorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expe-
 tendam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis
 multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui po-
 pulum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora
 suaderent verborum praestigis et fallaciis vinceret. Neque
 etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus
 ad historiam quoque huius de rebus scribendam aggressus
 est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de
 hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagi-
 tiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertendae
 auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc
 autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαβεῖν τὰ ὄπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελλθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπύρῃσι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγχανον

5 κείμεναι.

Ἰ. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχαλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τοῦτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευῆ, τῶν πολιτῶν τινὰς ὄρων διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο, καὶ τὴν πίσιν ἡΐσι διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περίῃ ἔθνη Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γίσχαλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχαλα κατὰ κράτος· καὶ

10 πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέβευζαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίζει πάντας τοὺς μεθ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προεირημένοις ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχαλα κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τέλχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς

20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμαλα δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμενε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δὲ Ἰακίμου παῖς, ἔπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ

25 Μαναήμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναيرهθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλώνιοι τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμείνας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ

30 πέμπτῃ φεύγει περιθετῇ χρησάμενος κόμῃ, τοῦ μὴ κατὰδὴλος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινὰ τῶν ἑαυτοῦ κωμῶν κατὰ τοὺς ὄρους Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστάσων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοοῦμενον ἐμ-

35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τοῦτον γενομένου, πάντως ἀν' ἀπολώλει. Πυρετοῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράφας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρων. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ τὴν

40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντῆσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεσῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανεῖσθαι

45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικομένου τοῦ Φιλίππου. Προαγῶν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγεῖλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φιλίππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίους πολεμεῖν, ἀπέκτεινε.

50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεῦτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγεῖλοντα πρὸς αὐτὸν τί τὸ συμβεβηκός εἴη τῷ ἀποσταλῆντι, δι' ὃ βραδύνειεν. Καὶ τοῦτον δὲ παραγενόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνείλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hippenorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos coliberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem moenibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impedierunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, appositia coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsitiv salutem. Et quum pervenisset ad quendam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis mandavit, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπὶ ἥρτα μέγα φρο-
νεῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλείων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
6 ὁμολογουμένως ὁ Οὐάρος βασιλικὸν γένους, ἔκγονος
Σοῦμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχοῦντος. Διὰ
τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυφούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
ἑαυτοῦ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξ ὁδοῦ δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
10 διαδράς τις ἀπαγγεῖλει τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
Καὶ δὴ χαριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύροις
πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλήθη δὲ καὶ
μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα
ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαθυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
15 τιν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὁρμήσαι. Καλέσας
οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀφικομένους εἰς
Ἐκβατάνα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμοφύ-
λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλείᾳ
20 μέλλειν ὁρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
πείτοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
αὐτῷ τεκμήριον ἔσεσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεύσαι
τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρώ-
τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησα-
25 μένους περὶ τῆς ἐπενηνεγμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμοφύλους, καὶ
καταλαβόντες αὐτοὺς μὴδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονούν-
τας, εἰπισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
μὴδὲν ὑποπεύσαντες τοιοῦτον ὅσον ἔμελλεν ἀποβή-
30 σέσθαι, ἔξαπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
τῶν δώδεκα πρέσβων εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποιεῖτο. Φθᾶσας δὲ τις ἐκ
35 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, κἀκεῖνοι
τὰ ὅπλα λαβόντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰς Γά-
μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κό-
μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
μυριάδας ἐχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
40 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
κατεβόα τὸ πλῆθος ἄρχειν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
πολεμεῖν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
ρους· διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνά-
ναι. Φίλιππος δ' αὐτῶν κατεῖχε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
45 νήσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τίς ἐστιν ἡ δύνα-
μις, συμφέρειν οὐκ ἔλεγεν ἄρασθαι πρὸς τούτους πόλε-
μον, καὶ τέλος ἐπείσεν. Ὅ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
50 σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
ρεῖν ἡμέρᾳ μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκουσον Μό-
διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὥς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
Ὅ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
περί τῷ χώρῳ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσαν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesarensi-
bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occideretur,
ob ea in quibus deliquerant Iudaei, atque ut ipse regnum
illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
in confesso erat Varium e stirpe regia esse, utpote nepo-
tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quae scripta erant
incideret lex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
dilapsus renunciaret regi quae ibi fierent: adeoque, ut a
Syris Caesarensibus gratiam iniret, multos Judaeorum in-
terfecit. Praeterea decrevit armis sumptis una cum Trachoni-
tis Batanaeam habitantibus in Judaeos Babylonios (eam
enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatanis erant,
impetum facere. Accitis igitur ad se Judaeorum Caesareen-
sium duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana profe-
ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
rus, audito vos contra regem surrecturos esse, nec tamen
rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrant. Ju-
bebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
tibus, qui crimen objectum diluerent. Itaque quum isti
duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
comperissentque eos rebus novis minime studere, iis sua-
serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros ablegarunt.
Atque isti cum duodecim legatis Caesaream descend-
erunt. Varus igitur, illis obviam factus cum regio milite,
omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque expeditionem
faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant, Judaeos. E
septuaginta autem quidam servatus illis renunciare occupavit:
moxque illi arreptis armis receperunt se cum uxoribus et
liberis in Gamala castellum, relictis vicis magnis opibus
refertis et multas pecorum myriadas habentibus. Haec
Philippus simul atque audivit, et ipse in Gamala castellum
se conferebat. Quum primum vero advenit, inclamabat
multitudo, eum obsecrantes ut duces se ipsis praebere-
t, et contra Varum et Syros Caesareenses bellum moveret:
acceperat enim regem ab istis occisum esse. At Philippus
impetum eorum reprimebat: atque collata in ipsos a rege
beneficia eis in memoriam revocans, narransque quanta
esset Romanorum vis et potentia, haudquaquam e re
ipsorum esse dicebat bellum contra eos suscipere. Tandemque
id eis persuasit. Rex porro, quum audisset Varo in animo
esse Judaeos, qui Caesareae erant, cum uxoribus et liberis,
ad multas myriadas, una die neci addicere, Aequum Modium,
ad se accersitum, misit ut ei succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

15 ἔβ'. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμεν ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγειλάντων ἔμαθον, γράφω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμείναι παρε-
 20 κάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέ-
 σβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομέ-
 νων αὐτοῖς δεκάτων, ὡς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένους ἀπε-
 25 λάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν·
 10 ἐμοῦ δ' αὐτοὺς προσμείναι παρακαλέσαντας, ἕως οὗ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμαῖος λεγομένην, ἀπέχουσιν Τιβεριάδος στά-
 15 δια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεύθεν τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριέων βουλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγε-
 20 νομένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰούστος σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβέων μετὰ τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι
 20 τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετράρχου κατασκευασθέντα, ζῶων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῖν ἡ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπουν οὐκ
 25 ἡθέλον, βιάζόμενοι δ' ὑφ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά-
 νει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφία παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρώτων ἔφαμεν ἄρξαι, παρα-
 λαβὼν τινας Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρή-
 30 σας, πολλῶν οἰόμενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων,
 30 ἐπειδὴ τινες οἶκων ὁροφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ διῆρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαν-
 τες. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριέων διμιλίαν εἰς τὴν ἄνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναιροῦσι δ' οἱ περὶ
 35 τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε πρὸ τοῦ πολέμου γηγόνεισαν αὐτῶν ἔχθροί.
 17. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωζύνην σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάσαντας
 40 ἀφελέσθαι. Λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσπίδες ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βα-
 45 σιλεῖ ἔκρινα. Μεταπεμφόμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκεύη
 45 παρέδωκα, μηδενὶ παραγγείλας ἑτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦ-
 ναι. Κἀκεῖθεν εἰς τὴν Γίσχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβεων ἀφικόμεν, βουλόμενος γυνῶναι
 50 τί ποτε φρονεῖ· κατεῖδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀρε-
 γόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα.
 50 Παρεκάλει γὰρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμας ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· θέλειν γὰρ ἔφρασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλῶσαι. Κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galilæam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio hisce de rebus, et quid me facere juberent ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis lega-
 tionis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilææ tutelæ pro-
 viderem. Ceterum collegæ, quum grandem pecuniam haberent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res compositæ essent, assenserunt. Una igitur cum illis profectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fungerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius id facere permitterent. Multum quidem Capellus primoresque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Jesus autem Sapphiæ filius nos prævenit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilæis palatium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quædam conclavium inaurata viderat: multaque diripuerunt præter animi nostri sententiam. Nos enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galilæam a Bethmais secesseramus. Jesu autem factio Græcos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quæ e diripientium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex ære Corinthio, et mensæ regię, et satis magnum argenti non signati pondus. Quæcunque autem accipiebam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire desiderans quidnam animo agitare: moxque deprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripiendum aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Cæsaris, in superioris Galilææ vicis repositum: namque se velle dicebat id insinere in structuram patriæ mœnium. Atqui ego, quum intellexissem quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negaban:

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμεν φιλάττειν, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευθῆναι. Μὴ πείθων δέ με
 6 περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἄποροι τοῖς ἐσομένοις καὶ λαβεῖν ἐτοιμότηται. Φθεῖρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοθῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Καὶ γὰρ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυ-
 10 χίαν ἦγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπισέφερε πανουργίαν. Ἐφῆ γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλίππου Καϊσάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλησμένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διακοῦν-
 15 τος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ᾧ χρήσονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δι' ἀνάγκην Ἑλληνικῷ γράμμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνωσιν. Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι'
 20 αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ παρὰ μὲν ἐκείνους κατὰ τὴν Καϊσάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μίᾳς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλοις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσάρων, πᾶν τὸ ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ
 25 παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κωλύον καταλευσθῆναι ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστον χρημάτων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ἡπόρ-
 ρησεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπο-
 30 λύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην ὅπλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. Μεταπεμψάμενος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρειοτάτους, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα οὐχ ὅλῳ τε δὴν ἐώρων· ἐπεισα δὲ τὸ
 35 πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἀμεινον εἶναι λέγων ἐκόντας ὁλίγον δίδόναι μάλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρπαζομένους ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ'
 αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίξεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ θαντὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν, ἀπέλυσα, παραγγεῖλας μὲν τῷ Ῥωμαίοις πολεμεῖν μὲν
 40 τοῖς περιοίκους. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προφάσει φίλας καθάπερ θμῆρα τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους
 45 τε καὶ συνεκδήμους ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρελάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιούμην, μηδὲ προτετεῖρα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθαρῶς δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμ-
 ματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ,
 50 καὶν ἀπέχρηται τις τῶν παρανομῶν ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολὰς φεύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα μεγάλῃς, γυναῖκα μὲν πᾶσαν ἀνδρῖστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χρήζων κατεφρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ἀπειλομένας μοι ὡς ἱερῆς δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis servare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas se convertit: futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vinci a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joannes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippi incolas, mandato vicarii regis imperii res administrantis conclusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum quo ulerentur, sua ipse cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græcorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admodum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potestatem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permis- sum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latronum fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducerent, præstabilius esse dicens, nonnihil sponte illis dare quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant mercedem, eos dimisi jussos bello non lacessere aut Romanos aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilæa tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum magistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitia habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in judiciis assessores adsciscebam, et ex illorum consensu sententias pronunciaham, operam dans ut temeritate ab justitia non discederem, sed mement a muneribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua ætate etiamsi quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offerebantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsit: imo

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς περὶ πόλεις κατοικοῦντας νικήσας, ἔλαβον, ἃ καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομφέναι. Καὶ δις
 5 μὲν κατὰ κράτος ἔλθων Σεπφορίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετράκις, Γαδαρεῖς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαβὼν ὑποχείριον, οὗτ' αὐτὸν οὕτε τινὰς τῶν προειρημένων ἔθνων ἐτιμωρησάμην, ὥς προ-
 10 ἰῶν ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὗ γὰρ λεληθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων ῥύσασθαι με χεῖρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάξαι. Περὶ ὧν ὕστερον ἀπαγγελοῦμεν.

ἱζ'. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τοῦ πλήθους τῶν Γαλι-
 15 λαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληφθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐχ οὕτω ταῖς ἑαυτῶν ἐπεστέναζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐφθόνησε· καὶ γράφει πρὸς με πα-
 20 ρακλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρήσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἕνεκα θεραπείας. Κἀγὼ, μὴδὲν ὑποπτεύσας πράξειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω κατάλυσιν
 25 ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφιζομένοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν παρασχεῖν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλι-
 λαιας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

ἱζ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριέων
 30 πόλιν, ἔπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰεὶ πραγματείων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες καὶ στάσσει χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰοῦστος
 35 καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Πίστος ὡρμήκεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καὶ με σπεύδειν
 40 παρακαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακοσίους ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιούμην, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα.
 45 Πρωτὶ δὲ πλησιάζοντός μου τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὕπνῳ τίαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· ὅς καὶ πάνυ με τεταργμένως ἀσπασάμενος, δέισας μὴ εἰς ἐλεγχὸν αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀφικομένης ἀπολέσθαι κινδυνεύσῃ, ὑπε-
 50 ῥώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἑαυτοῦ κατάλυσιν. Κἀγὼ δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνὸς, καὶ μετὰ τούτου κατασχὼν δέκα τῶν ὁπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλήθει τῶν Τιβεριέων, στάς ἐπὶ τριγχοῦ τινος ὑψηλοῦ, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

JOSEPHUS. I.

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Sephoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Joannem sæpius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo prædictorum populorum pœnas sumere sustinui, pront in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilæorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subiit invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alicujus auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissa erat Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut appararent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessarium copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilææ, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberiensium urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: præcipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos prævertendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis prætorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Accepitis igitur Silæ literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, præmisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinore ejus detecto vitæ discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, præter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

καταγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οἶσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προϊσταμένων δι' ὑποφίας γενήσεσθαι δικαίας, ὡς μὴδὲ τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλαξάντων.

11 ἡ'. Οὗτω δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελεύοντος· οὐ γὰρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκφύγωι. Ἐπετόμφει δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν ὀπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλιῶν 12 οἵπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένους ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένος. Ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, καὶ ἐπεπράχρισαν τοῦργον, εἰ μὴ τοῦ τριγγυῖο θάττον ἀπαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τινος Τι- 13 βεριέως Ἡρώδου προσανακουφισθεὶς, δόγηγθεὶς τε ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ δόξαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχαίας ἀφικόμεν.

14 ἡ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζύν- 15 ησαν. Ἀρπάσαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλουν σφᾶς ἄγειν ἐπ' αὐτούς· (θέλειν γὰρ ἐφασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν)· διήγγελλον τε τὰ γε- 16 γονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντας· 17 παρεκάλουν τε πλείστους συναρθύνοντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτοὺς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ δόξαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταρχόθεν μεθ' ὅπλων, καὶ παρεκελεύοντο μοι προσβαλεῖν τῇ 18 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἔδαφος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν 19 φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου κα- 20 τάργειν. Μέχρι λόγων γὰρ ᾤμην εἶναι δεῖν τὴν φιλο- νεκρίαν· καὶ μὴν οὐδ' αὐτοὺς ἐφασκον συμφέρειν τοῦτο τρᾶξαι. Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα 21 τῆς ὁργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

22 κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδαισε περὶ ἐαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαθὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γί- 23 σχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γενο- 24 μένων· παρεκάλει τε μὴδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστιθείς ὄρκους καὶ δεινάς τινας ἀράς, δι' ὧν ἤετο πιστευθῆσθαι περὶ ὧν ἐπέστειλεν.

25 κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὅπλων) εἰδότες τὸν 26 ἄνθρωπον ὡς πονηρὸς ἐστί καὶ ἐπίτορκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἄρδην ἀφανίσαι ἐπαγγελλό- 27 μενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχειν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὁμολογῶν ἐγὼ καὶ νικᾶσθαι αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπηγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμοῦ

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam jubentem me descendere : non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocus e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praecunte viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum consensco, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichaeas me contulisset.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle pernas ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adrequata incolas cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem : eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi : imo ne ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis expectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, jussurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis quae scripserat fidem esse ficturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, neque illum benevolentiam victurum esse spondebam : verumtamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξιῶν, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προηρημένῳ τὰς παραχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀφικνούμενην.

5 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἐτέρᾳ με πράξει περισπᾶσαντες ἀδεεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιληστήν εἰς τὴν Πτολεμαίδος μεθορίαν, ὑπέσχοντο δώσειν πολλὰ χρήματα θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πόλεμον ἐξάψαι εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιτεσεῖν ἡμῖν ἀντοιμίαις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαθεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀφικέσθαι. Συγχωρήσαντος δέ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμην) ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἔσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἔφθασεν αὐτοῦ τέλος λαθεῖν ἡ κακουργία. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη, 20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἤκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλήν. Ἐπηγόμην δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριεῖων· εἴτα προστάξας τὰς δόλους πάσας 25 ἀσφαλέστατα φρουρεῖσθαι, παρηγγεῖλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔξαι, ἀποκλείσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιαζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, εἰσῆλθον ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ κελεύσαντος ἐμοῦ ῥῆψαι τὰ ὄπλα ὅστων, (εἰ γὰρ ἀπειθοίη τεθνήξουσιν,) περισπῶντας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῇ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ' 35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμέ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλήν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμφθεῖν· συγγνώσεσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσῃ καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπισχυομένου δὲ πάντα ποιήσῃ ἐκείνου, ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγαγεῖν πάλιν οὐς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνωμοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀφικνούνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ 45 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὄπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομίζοντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκάζοντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἴασα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἄνθρωπον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν 50 τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντας δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἄκουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθην δίκαιαν ἅπαντα παρεῖχον διαψιλῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebar, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque caedibus. Quumque id persuasissimè Galilæorum multitudinì, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolæ, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suæ prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniæ vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quæ promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum præsenſeram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitaverat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audissem, in forum processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adsciscebam multos Galilæos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis præsiidiis et custodiis munirentur, portarum præfectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intromitterent, ceteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quæ imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocus arma projiceret, (alioqui moriturum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit resipiscere, mihiq̃ue fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me pœnas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinere.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos quum Judæi circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permisi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. **Πέμπει** δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατήγῳ ἐπ' αὐτῆς Αἰκλουν Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρούριον ἐξαίρωντας. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἤρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν τόπων ἐφεδρεύοντες ἐπολιόρκουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δ' ὁ δεκάδαρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρείην εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίois κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαθὼν τοὺς ἑκατὸν ἵππους οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾷ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς ὁδεύσας, ἦκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ἡ διέτριβον. Ἀντιπαρταξαμένου δὲ καμῶ μετὰ θυμώσεως πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδὶον ὑπάγειν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο, (σφόδρα γὰρ τοῖς ἱππεῦσιν ἐπειπύθει,) οὐ μὲν ὑπηκούσαμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ καταβαλόμενος εἰς τὸ πεδὶον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν,) ἔγνων αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ μέχρι μὲν τίνος γενναίως ἀντέσχε σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀγρεῖον δ' ὄρων κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οἶσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναμιν, ἀναξεύγουσιν ἀπρακτος εἰς Γαβᾶν πόλιν, τρεῖς ἄνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰσπόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, διςχιλίους ἐπαγόμενος ὑπὸ πλῆτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίois τῆς Πτολεμαϊδὸς κειμένην, εἰκοσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς ὑπὸ πλῆτας ἐξωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προσταξάς ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνσπλῆσαι τοῖς πολεμίοις ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκφορήσωμεν, (πολλὰ γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν περὶ ἡμετέρας εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμῶ καὶ τοὺς ὄνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμενους) διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προσκαλούμενος εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρσος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβεριάδην χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεηλατεῖσθαι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς ἰλὴς μὲν ἑπαρχος, παρεκλήφει δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλεόν τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινόμεν.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν τοῖς Γισγάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νόον μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· καταλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρον νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὗ τι μέτριον, καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίας, εἰ παρὰ τῶν ὑπακούοντων μῖσος ἐξέφειν, ἐπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπφωριν, νομίζον πρὸς τούτοις καὶ τοὺς Γάβαχα (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγιστα) τῆς πρὸς με πίστει

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Aebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Aebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem proliret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus confligere. Et Aebutius quidem ique qui cum eo erant aliquantisper strenue restiterunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Aebutius, quum milites extra vicum statuisssem, jussissemque eos caute admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportaremus, (nam magna ejus vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Aebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse depradatam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Cischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam haberem, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere cepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide di-

ἀποστάντας αὐτῶν προστίθεσθαι· κρείττον γὰρ ἑμοῦ στρατηγήσειν αὐτῶν ἔφρασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπφωρεῖς μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ῥωμαίους ἡρῆσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένευσον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν
 5 μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατένευσον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτούς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φα-
 10 νεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐκ ὠμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδεδοίκεσαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἡμῖν πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεδούλευον. Καὶ δὴ ἀφικόμεν ἐκ κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-
 15 τήν αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριττηνοὶ γένος, ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινων ἱππέων ἀσφαλείας χάριν ἐπομένους, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου
 20 τὴν πορείαν ποιουμένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς ἄφνω· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἡνάγκασαν, ὅσα δ' ἐπέφερετο πάντα διήρπασαν. Καὶ ἤκον εἰς Ταριχαίας πρὸς με τέτταρας ἡμιόνους καταφόρτους
 25 ἄγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου σταθμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ βουλόμενος διαφυλάξαι τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀποστερεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κομίσαντας
 30 ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῇ τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων καθάπερ προσεδόκησαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Τιβεριάδος κώμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίοις
 35 τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κεχρησθαι γὰρ σοφίσματι πρὸς αὐτούς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότῃ ἀποδοῦναι τὰ ἡρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτό γε τῆς
 40 ἑμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν μεταπεμφόμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευῖ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴ λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον
 45 ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπισχούσης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἑμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις προδιδεσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἑμὴν
 50 τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχαίας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενόν με καταλιπόντας παραγενέσθαι ὄψιν εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγοῦ.

gressi se ipsi adjungerent; aiebat enim se illis ducem fore me praestantiorum. Et Sepphoritae quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabarorum incolae Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores esse hand palam declarabant; (nam Galilaeos valde metue-
 rant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum erga me benevolentiam :) verum clam, observato tempore opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritteni, quum animadvertissent uxorem Ptolemaei, regis procuratoris, nullo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt : et mulierem quidem profugere coegerunt, quae vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto Tarichaeas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile : quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Haec ego servare volens Ptolemaeo, (nam et ejusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de praeda non ceperant quemadmodum expectabant : profectique in vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere : me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quae ex rapto allata erant, servatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymitanae, quum contra apud me decrevissem quae erepta essent suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus, Dassione et Jannaeo Levi filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quae rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam curarent, mortem eis in mulctam interminatus, si alteri ista renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilaeam totam pervasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichaeorum etiam incolae, qui et ipsi juvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deserere, seque quam ocissime in circum recipere, cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum au-

Πειθομένων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολὺς ὄχλος ἤδη προσυνήθριστο, μίαν τε πάντες ἐποιοῦντο φωνήν, κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοὺς γεγενημένον. **Μάλιστα** δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ **Σαπφία** παῖς Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς **Τιβεριάδος**, πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ τὰράξαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιός τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν εἰς χεῖρας τοὺς **Μουσέως** νόμους καὶ προσελθὼν εἰς μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολῖται, μισεῖν
10 « δύνασθε **Ἰωσήπον**, εἰς τοὺς πατρίους ἀποβλέψαντες « νόμους, **ἃν** ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης « ἐμεῖλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων, « τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »

καί. **Ταῦτ'** εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντος, **ἀναλαβὼν** τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατοική-
μενος ἔσπευδεν εἰς ἀναιρήσων. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθό-
μενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραγῆς κατεσχέμην. **Σίμων**
δ' ὁ τοῦ σώματός μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ
καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφεστῶτά μοι κίνδυνον ἐξαγ-
γέλλει· ἡζίου τε γενναίως ὀνήσκειν ὡς στρατηγὸν
ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσσοντας ἢ
κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ **Θεῷ**
τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὤρμηθην
προελθεῖν. **Μετὰ** τοὺς οὖν μέλαιναν ἐσθῆτα, καὶ τὸ
ζῆλος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐχένος, καθ' ὁδὸν ἐτί-
ραν, ἥ μὴδένα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντιάσειν ὄμην,
ἦεν εἰς τὸν ἱππόδρομον, ἄνω τε φανείς καὶ πρηνὴς
πεσῶν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι φύρον ἐλεεινὸς ἔδοξα πᾶσιν.
10 **Συνεῖς** δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολήν, διστάσαι τὰς
γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τοῦ τοὺς ὀπλίτας ἀπὸ
τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν
ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδεόμην δὲ διδάξαι πρότερον εἰς
τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
15 **χρήματα**, καὶ τότε ὀνήσκειν, εἰ κελεύοιεν. Τοῦ δὲ
πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ δολῖται, καὶ
θεασάμενοί με προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχέιν
δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπίεσθον, προσδοκῶντες,
ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
20 **λεῖ** τετρηκέναι, ὡς ὁμολογηκότα τὴν προδοσίαν ἀναι-
ρήσειν.

καί. **Σιγῆς** οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
« πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιοῦ-
« μαί· βούλομαι δ' ὁμῶς πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
25 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξέ-
« νούσασιν οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύνουσάν τε τοσούτων
« ἀνδρῶν, οἳ τὰς ἐαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφί-
« κοντο κοινῶν τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐβου-
« λήθησαν τέλῃ κατασκευάσαι ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
30 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστιν ὀργὴ δαπανημένων εἰς
« τὴν οἰκοδομὴν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν
Ταριχαιατῶν καὶ ξένων ἐγείρεται φωνή, χάριν ἔχειν
ὁμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτρεπομένων, **Γαλιλαῖοι**
δὲ καὶ **Τιβεριεῖς** τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur neque convenissent, frequens jam ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipsorum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus Sapphiæ filius, summus eo tempore Tiberiadis magistratus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas, quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis studebat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moyses leges et in medium prodiiisset, « si non vestri gratia, inquit, o « cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges « coniectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius, « proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum prose- « quuti, ab eo qui hujusmodi quid ausus est pœnas exi-
gite. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militibus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversabar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui nihil præsenseram, ex lassitudine ante tumultum somno captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corporis mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat, viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi impendens enunciat : orabatque ut forti animo, prout duceam oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, priusquam penetrarent hostes vim illaturi aut interfecturi. Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum Deo permiseram, desiderio tenebar memet propiendi in mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appensoque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium mihi occurrurum esse putabam, in circum ibam, et ex improviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum. Quum autem intellexissem factam esse in populo mutationem, pro virili adnitebar illos ut in varias distraherem sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et concedebam quidem me inique egisse, ut ipsorum ferret opinio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in usum pecuniam rapto quæsitam et ad me allatam servarem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudine vero ut dicerem jubente, supervenerunt milites, et ad me conspectum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore exspectantes ut, ubi ipsis fassus fuero me regi pecuniam servasse, quasi mea confessione proditionis compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam, « tribules, mortem, si eam commeritus fuerim, non de-
« precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita-
« tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum au-
« madverterem ad hospites excipiendos propensissimam, « multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua
« relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent
« fortuna, mihi in animo erat mœnia condere ex istis pecu-
niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas
« plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad hæc Tarichæatæ quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi agentes, meque bono esse animo adhortantes ; Galilæi vero et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταφρονεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἐπηγγειλάμην καὶ Τι-
βεριάδῃ κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν
αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεχώρουν ἕκα-
5 στος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυ-
γῶν τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τὸν φίλων καὶ
δουλοῦν εἰκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησται καὶ τῆς στάσεως αἵτιοι, δει-
σαντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ
10 τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἐξακοσίους δούλους ἤκον
ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτήν.
Ἀπαγγελλείσης δέ μοι τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρε-
πὲς ἡγήσαμην, ἔκρινα δὲ παραβαλλόμενος χρῆσασθαι τι
καὶ τόλμῃ. Προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς
15 θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς παρεκάλουν
εἰσπέμψαι τινὰς ληφθέντους τὰ χρήματα· παύσασθαι
γὰρ οὕτω τῆς ὀργῆς αὐτοῦς ἔφην. Εἰσπεμψάντων δὲ
τὸν θρασυτάτον αὐτῶν μάστιξιν αἰκισάμενος εἰς τὸ μυ-
χαίτατον τῆς οἰκίας παρασύρας, τὴν ἐτέραν τε τῶν
20 χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχή-
λου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστείλαντας. Τοὺς
δ' ἔλαβεν ἐκπληγῆς καὶ φόβος οὐτὶ μέτριος. Δείσαντες
οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτα πείσεσθαι εἰ μένοιεν, (εἴκαζον γὰρ
ἔνδον ἔχειν με πλείους αὐτῶν δουλοῦν,) εἰς φυγὴν ὄρμη-
25 σαν. Κἀγὼ τοιοῦτω στρατηγίᾳ χρησάμενος τὴν
δευτέραν ἐπιβουλήν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἠρέθιζον, τοὺς ἀφι-
κομένους πρὸς με βασιλικοὺς μεγιστᾶνας οὐκ ὀφείλιν
ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐ-
30 τοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθησόμενοι πάρεισι· διέβαλλόν τε
φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλύοντες τοῦ Ῥωμαίων
περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπειθέτο, ταῖς τῶν
λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατώμενοι.
Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνε-
35 ἰδοῦσκον μὴ δεῖν διώκειν τοὺς καταφυγόντας πρὸς
αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμακῶν αἰτίας
διέσυρον, οὐκ ἂν τασάτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥω-
μαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακῶν ἦν νικᾶν τοὺς
πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν
40 ἐπειθόντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν
ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καὶ ποτε μεθ'
δούλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχαίᾳ ἐπῆλθον,
ὥς ἀναιρήσοντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ
μύστους τέλος λαθόντος ἀνεπίβρατος γένηται τοῖς κατα-
45 φυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παρεγενόμενῃ οὖν εἰς τὴν
τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινῶν ἐτέρων, καὶ κλει-
σας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην
ἀγούσαν, μεταπεμψάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς
ἐμβὰς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηνῶν διεπέρασα, καὶ
50 δούς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων (οὗ γὰρ ᾗδυνήθηον
αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδρά-
σεως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσπεσοῦ-
σαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτὸς τε μεγάλως
ἡχθόμεν, βιασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse jubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me ædificaturum mœnia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum præter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne pœnas ab iis exigere ob ea quæ perpetrarant, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me prori-
pere, decrevi memet periculo audacter et intrepide obicere. Clausis igitur meo jussu ædium foribus, quum cœnaculum ipse conscendissem, postulabam ut ad me aliquos mitte-
rent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intro-
miserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscidi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui ipsum miserant *rediturum*. At illi animis consernati erant et metu non mediocri perculti. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic hærerent, eadem paterentur, (coniciebant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus stratemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursus in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum præstigiis quæ ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusatio-
nem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare pos-
sent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursus a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in ædes quas Tarichææ habitabant impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod ut audiivi, valde timui ne hoc scelere perpe-
trato nemo in posterum vellet auderetve ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum ædes proficisce-
bar, et obseratis foribus, ac fossa excavata quæ inde ad la-
cum ducebat, accitum navigium cum eis inscendens, in Hip-
penorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accersere) dimisi, multis verbis rogatos ut præsentem necessitatem forti fer-
rent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse ha-
berem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολέμιαν· ἄμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτούς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν γῶραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοῖς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ
5 μὲν περὶ ἐκείνους τοῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικοῦντες γράψουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάξουσαν αὐτῶν τὴν γῶραν· θελεῖν γὰρ αὐτῷ προστιθεσθαι. Κακείνῳ μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἀφι-
10 κόμενον δὲ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τεύχη κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχήμεν, Ἰηκῆσαι δὲ τὰς Ταριχαίας ἤδη τετειχίσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπεχούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς οὐ πόρρωθεν τῆς πόλεως ὁδοιποροῦντας ὁρῆσαι, οἱ δὲσαν παρέσχον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἥκειν. Εὐθὺς γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίνων ἠψέσαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφημοῦ· καὶ ἐπιδραμών τις ἀπήγγειλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀφίστασθαι μου διεγνώκασιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐπαράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὁπλίτας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχαίων ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀφει-
25 κώς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνολεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (ὁσάκις γοῦν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐπιούμην πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστεως λαθὼν πολλάκις·) μόνους δ' ἔχον περὶ ἑμαυτὸν ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἠπόρουν δὲ πράξει. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἤδη τὴν ἐστώσαν ἡμέραν οὐκ ἐδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀφικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ἔπλα λα-
35 βεῖν, κωλυόντων ἡμᾶς τῶν νόμων, πᾶν μεγάλη τις ἐπείγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαιάταις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμι τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἐώρων οὐχ ἰκανοὺς ἔσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρθεσιν ἐώρων μακροτάτην· φθῆσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀφικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥρμην. Ἐβουλεύουμην οὖν στρατηγῇματι χρῆσθαι τινι κατ' αὐτῶν. Παραχρῆμα δὲ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαίων ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρώτους τῶν
45 οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα καθελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἐπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριέων πόλιν. Καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὁπλιτῶν, οὓς ἔφην ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.

λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἐγνωσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐθεάσαντο πλήρη, δέισαντες περὶ τῇ πόλει καὶ
50 κινταπλαγέντες, ὡς ἐπιβατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. Ῥέξαντες οὖν τὰ ὕπλα,

confugerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulsit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut mœnia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam mœnibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæatas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæas domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam iis qui Tarichæas erant militari multitudo molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum sæpius fecerim,) sed septem duntaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus habebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appetente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos *id facere* vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eos numero laud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfecissem, summa cum cantione eos qui egredi vellent observaturos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatorem secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberensium. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnium navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore perculsi, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uno-

μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφίεντες (εἰκάζον γὰρ οὐ προπεσῆσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἔτι πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βαλέσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατὰδῆλα τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάσας δ' αὐτὸς ἐν τινι πλοίῳ κατεμεμφόμην αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἶεν, πάσης δι-
 10 καίας ἀνευ προφάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ἀμολόγουν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πλήθους προεστῶτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμψάντων ἄνδρας οὓς προεῖπον, ἐμβιβάσας ἀπέλυσεν εἰς Ταριχαίας φυλαχθή-
 15 σομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προεξηγμένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρῶτους ἄνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλῆ-
 20 θος, ὡς εἶδον εἰς οἷων κακῶν ἤκουσι μέγας, παρεκάλουν με τὸν αἴτιον τῆς στάσεως τιμωρῆσασθαι. Κλείτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετής νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτείνειν μὲν οὐχ ὅσιον ἡγούμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμὲ τινι
 25 σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλείτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δεῖσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσούτο πλῆθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουλευθεὶς κατὰδῆλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεῦσιν, αὐτὸν Κλείτον φωνήσας,
 30 « ἐπειδὴ καὶ ἄξιός, ἔπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς « χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γενόμε- « νός, γενοῦ σαυτοῦ δήμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα « τιμωρίαν ὑπόσχῃς. » Τοῦ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγ-
 35 χωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσα. Κάκεινος ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαβὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἔπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχαίας ἀφικόμεν, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἧ κατ' αὐτῶν ἐχρησάμην, ἀπε-
 40 θαύμαζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκτῆς μεταπεμψάμενος τοῦ πλήθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείκνους ἐποιησάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
 45 μιν οὐδ' αὐτοὺς ἀγνοῦ πασῶν διαφέρουσιν, σιγῶν μέν-
 50 τῳ διὰ τοὺς ληστάς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦ-
 55 τὰ συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένονσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσαναγχετεῖν ἐμοὶ στρατηγῷ· μηδε-
 νός γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βραδίως ἐπεικοῦς
 60 ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμύνησκον ὅτι πρόσθεν ἦ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱερουσολύμων αἱ Γαλιλαῖοι τάδελοφῶ τὰς χεῖρας ἀποκόψειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμματῶν κακουργίαν ἐπικαλέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vecto-ribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discedendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscullasset, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tarichaeas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam poenam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecepi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra- « tus exstitisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, « poenam graviorem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, aegre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichaeas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caede sedavisset eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia accivissem, (erat in his Justus, et Justi pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus opportu-
 65 num exspectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducere: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus manus amputaverint, objecto ei literarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalilae, dis-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν **Λάρητα**, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. **Γαῦτα** παρὰ τὴν ἐστία-
 5 σιν διαλεχθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λς'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ **Γάμαλα** τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
 10 οὗρον ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, **διάδοχον** δὲ ἀνι-
 χθαι **Μόδιον Αἰκουον**, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλοι, γράφει πρὸς τοῦτον τὰς καὶ ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
 ψέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλέας ἀποστεῖλαι. Καὶ
 15 **Μόδιος**, δεξιόμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σὺ-
 ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγινούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπέμψε τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας.
 Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῆ τὴν περὶ
 Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διήλθεν ὡς στρα-
 20 τηγοίη τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
 μον,) ἐπέμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίπ-
 πον. Καὶ παραγενόμενον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίοις ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυσεν ὅτι δὴ Φιλίπ-
 25 πος οὗτος ἐστὶν περὶ οὗ διεξίημι λόγος ὡς Ῥωμαίων ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινὰς ἀναλα-
 βόντα θάψτον εἰς **Γάμαλα** τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκέτους αὐτοῦ πάντας ἐκείθεν ἐξάγοντα καὶ τοὺς
 Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
 30 σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρό-
 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ
 τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστελλαντος, ἔσπευδε ποιῆσαι ἃ προσέταξεν.

λς'. Ἰώσηπος δὲ τῆς ἱατρικῆς πολλοὺς νεανίσκους θρασεῖς προτρεψάμενος αὐτῷ συνάραςθαι, καὶ ἐπανα-
 35 στάς τοῖς ἐν **Γάμαλα** πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀφίστα-
 σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δι' αὐ-
 τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληψόμενους. Καὶ τινὰς μὲν ἐβιάσαντο, τοὺς δὲ μὴ συναρεσκομένους αὐτῶν ταῖς
 40 γνώμαις ἀνῆρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ **Χάρητα**, καὶ μετ'
 αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ
 Τιβεριέως ἀδελφὸν ἀνεῖλον, καλῶς ἤδη προεῖπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
 45 ναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσαντας αὐτῶν τῇ πόλει τείχη. Κἀγὼ πρὸς οὐδέτερον ἀντεῖπον ὢν ἡζήω-
 σαν. Ἀφίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις
 50 χώρα μέχρι κώμας **Σολύμης**. Σελευκεῖα δὲ καὶ **Σο-
 γάνη** φύσει κώμας ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τείχη·
 τὰς τε κατὰ τὴν ἄνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πε-
 τρώδεις οὖσας, ἐτείχευσα παραπλησίως ὀνόματα δ' αὐ-
 60 τὰς, **Ἰάμνεια**, **Μηρωθ**, **Ἀχάβαρη**. **Μυύρωπα** δὲ
 καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν **Ταριχάας**,
Τιβεριάδα, **Σέπφωριν**, κώμας δὲ **Ἀρβήλων** σπήλαιον,
Βηρσάβην, **Σελαμὶν**, **Ἰωτάπατα**, **Καφαρεκχὼ** καὶ **Σιγὼ**
 καὶ **Ἰαφά** καὶ τὸ **Ἰαθύριον** ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ σιτον

sideutes a Babylonis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justi maritum, modica poena affecerint. Ista quum in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni-
 bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philip-
 pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succes-
 surum venisse Modium Æquum, virum sibi amicum olim-
 que familiarem, ad hunc scribit, quæcumque ipsi evenerint narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac-
 cepisset, valde lætatus est, ut qui ex eis Philippum sal-
 vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa,
 ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percrebuit ipsum ducem esse Judæorum qui bellum contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Quumque jam adesset, cum amice comiterque salutat rex, Romanisque ducibus monstrabat hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis descivisse. Moxque jubet cum assumpta equitum manu oc-
 37. Josephus autem obstetricis filius, quum juvenes mul-
 tos audaces secum stare hortatus esset et in primores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindicarent. Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero, quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consan-
 guineis, porroque Justi Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecran-
 tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis ipsorum mœnia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Se-
 leuciæ, vicis natura munitissimis, mœnia circumdedit; alios item in Galilæa superiori vicos, quamvis scopulis imposi-
 tos, muris similiter muni. Nomina autem illis sunt, Jamnia, Meroth, Achabare. Loca præterea Galilææ inferioris munimentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem, Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersaben, Selamin, Jotapata, Caphareccho, et Sigo, et Japha, et

ἀπεστέμην πολὺν καὶ ὄπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λγ'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσήζετο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν. 5 Προσθέμενος οὖν πάντως ἐκποδὼν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρίδι τοῖς Γισχάλοις κατασκευάζει τεῖχη, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωνάθην καὶ δπλίτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν 10 πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀφελόμενους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἐξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἱρέσεως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι 15 τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεώς τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφόρως εἶχεν. Δεξάμενος οὖν τὴν παράκλησιν 20 ἐπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανον καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλιᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φυόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μῆχιστον αὐζήθεντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀφαιρεθείην. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς 25 περὶ τὸν Ἀνανον, μὴ καὶ φθάσας γυνῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμει. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανος οὐ ῥᾶδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαινε· πολλοὺς γὰρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ πλήθους προσεστώτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ 30 στρατηγῷ· ποιεῖσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρὸς, καθ' οὗ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται, φαύλων ἔργον εἶναι. λδ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνάνου, σιωπᾷ μὲν ἐκείνους ἤξιωσε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προσηύχασθαι γὰρ αὐτοὺς ἔφασκεν 35 ἵνα θῶτον μετασταθῇ ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν δωρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανον· τάχα γὰρ οὕτως ἔφη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἔπραξεν ὁ Σίμων ὃ προῦθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανος 40 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδεὶν ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἔδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἀνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ 45 δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ δὲ τρίτος Ἰόζαρος ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φι- 50 λοῦσιν. Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πόλεως εἶην τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσσαρας· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν ἔθνη τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερω-

montem Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ mœnia ædificat: Simonem vero fratrem et Jonatham Sennæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecraturus ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilæos, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Joannis amicus eique perfamiliaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summooverer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo præerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio; atque improborum esse in eum accusationem instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent: sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius a Galilæa ejicerer. Dein, accito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos: ita enim forsân futurum esse aiebat ut de sua sententia decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude. Horum quidem duo viri erant populares, Jonathas et Ananias, secta Pharisei; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita diligerent. Quodsi respondeant, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse: sin autem, quod legum bene peritus sim, subjungere nec ipsos institutorum patriorum iguaro esse: sin vero dicere

σύνην λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδῶσιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινα Γαλιλαῖον ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τᾶξιν ἐξακοσίων ὁπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφόμενοι τοῦτον καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην παιδαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν θλιών, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἔξοδον εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου εἰς ὅπλατας ἑκᾶτον, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθείμην τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτεῖναι μηδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγεγράψεισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· τοῖς τε Σέπφωριν καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τίβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξεῖπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλιᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιτλήγῃσα, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀχαρίστους ἐπιγνοὺς διὰ φθόνον ἀναιρεθῆναι με προστάζει, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλά με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν· πολεῖν γὰρ ἔφη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτὸν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμην. Λύπη δ' ἄπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπολούμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθεῖεν. Οὐ κατανέουντος δέ μου ταῖς ἱκεταῖαις αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμουτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δεισαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς σηματοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὥς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθω, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δέει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδίον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσωχίς ἐστιν ὄνομα τούτῳ.

μβ'. Θωμάσιον δὲ ὅσον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης θεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἑδοξά τινα λέγειν ἐπιστάντα μοι, « παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὧς οὗτος, ἀλγὼν, παντός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Τὰ γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὐταχέστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, deum subjicere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggessissent Jonathæ ejusque collegis, quatuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito Galilæum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jussurunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in commeatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Jonathas ejusque collegæ egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalæ filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod noveram cives in me adeo ingratos exstisise, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat mœror, meque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desinerent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilæi ne post meum discessum latronibus contemplibiores fierent, nuncios per Galilæam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibimet metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est somnium. Quum enim in cubile me recepissem, mœustus et turbatus ex iis quæ ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, « heus tu, qui mœres, alleva animum a mœrore, et liber esto a formidine. Quæ tu doles, magnum te reddent et in omnibus » felicissimum. Nam facies ut non hæc solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κάμνε δὴ· μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαῖοις δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 ὄνειρον θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι προθυμού-
 5 μενος εἰς τὸ πεδίον. Πρὸς δὲ τὴν ἑμὴν ὄψιν πᾶν τὸ
 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα βῆσαντες ἑαυτοὺς καὶ δοκρύνον-
 10 τες ἱκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἑάσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνύβρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένην. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ

ἐπειθον, κατηγάγαζον ὁρκοῖς μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ ἔωντι.
 μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπακούων αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλήθους τὴν κατ' ἑαυτὸν ἐκλάσθην πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 15 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλήθους καὶ προδῆλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Καταεύω δὴ μένειν, καὶ πεν-
 τακισχιλίους ἐξ αὐτῶν ὀπλίτας ἤκειν καλεύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφάς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχιλιοὶ παρεγένοντο, τοὺς ἀνα-
 20 λαβὼν καὶ τρισχιλίους τοὺς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας,
 ἵππεῖς δ' ὀδοθήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὸν κώμην,
 Πτολεμαίδος μεθόριον οὖσαν, ἐποίησάμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνεῖχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιδον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 25 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος καὶ ἵππεων ἰλυσμίδας,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεὶς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλεῖστον ἦσαν Πτολεμαίδος.
 Βαλλομένους δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίδος
 πόλεως, τίθεμαι ἀγὰρ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 30 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσχών. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγομεν ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιδος ὅσω περ
 ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλητ-
 35 τόμενος ὑπεστέλλετο· τῆς μέντοι Πτολεμαίδος οὐκ
 ἐχωρίετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 40 θης μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπέμφθαι, λαβεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν· φανερώς
 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἐτόλμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 45 τήν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « θέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφῳ χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισχάλων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευκέναι σοι
 50 « πολλὰκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παραι-
 « νέσοντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλευσάσθαι
 « δὴ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἡκεῖν θάπτον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 55 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραφον προσδοκῶντες
 δυοῖν θάτερον, ἥ ὅτι χωρὶς ὀπλῶν ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσιν ὑποχείριον, ἥ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρινούσι
 πολέμιον. Ἦκε δὲ μοι τὴν ἐπιστολήν ἵππεὺς κομί-
 ζων, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspexerant,
 multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his
 mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrimis suppli-
 cabant ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum
 injuriis. Et quum precibus nihil proficerent, cogeabant me,
 adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem
 suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audivissem, et vidissem populi mœ-
 stitiam, flectebam ad misericordiam, æquum esse existi-
 mans ut pro tanta multitudine non recusarem vel manife-
 stum adire discrimen. Itaque mansurum me annuebam :
 quumque jussissem quinque millia ex ipsis cum armis et
 commeatu ad me venire, ceteros domum quemque suam
 dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 lia, assumptis his et ter mille militibus quos mecum ha-
 bebam, et equitibus octoginta, recta contendebam ad vicum
 Chabolo in Ptolemaidis confiniis situm : atque ibi contine-
 bam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse con-
 tra Placidum. Is autem advenit cum duabus peditum
 cohortibus et ala una equitum, missus a Cestio Gallo, ut
 incenderet Galilaeorum vicos, qui proximi erant Ptolemai-
 di. Dumque ille ante Ptolemaensium urbem vallum ex-
 strueret, ipse etiam, quum stadiis circiter sexaginta a Cha-
 bolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem
 militem utrique produximus, quasi prælio congressuri,
 sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim,
 in quantum norat me modis omnibus agere ut pugnam ini-
 rem, præ metu prælium detrectabat : veruntamen a Ptole-
 maide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum colle-
 gis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simo-
 nis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum inten-
 debat : non enim audebat aperto Marte me adoriri. Ad me
 vero hujusmodi epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hie-
 « rosolymitarum primoribus, qui audierant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tendidisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admonere-
 « mus quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 « sit tecum deliberare de iis quæ in communem tibi nobis-
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos ocius
 « non magno comitatu venias : neque enim vicus hic exci-
 « piendo est militum multitudinem. » Atque hæc scribe-
 bant, alterutrum expectantes, aut fore ut me ad ipsos
 sine armis venientem in sua potestate haberent, aut ut
 multos mecum adducentem pro hoste condemnarent. Istas
 ad me literas deferens veniebat eques, juvenis alioqui au-
 daculus, qui olim sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατευσαμένων. Ἦν δ' ὥρα νυκτός ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίαις πρώτων ἐστιώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγειλαντος οἰκέτου μοι ἦκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαίων, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ
 5 κελεύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὅλως, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱερουσολύμων « ἔχοντες πεπόμφασί σοι. Γράψε δὲ τάχιστα καὶ σὺ « καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τολμᾶν
 10 ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνειπνεῖν ἡμῖν. Ἀρνησαμένους δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χεῖρας εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν ὁμιλίαν ἐποιούμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστάς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους
 15 ἀπολύτας ἐπὶ κοίτην, τέσσαρας δὲ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλων προσμείναι κελύσας, καὶ τῷ παιδὶ προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμδελέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ συνείς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσηκηνάμην. Καὶ
 20 ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἰκοσιν ἐφ' ὅσον δοῦναι. Τοῦ δὲ λαθόντος καὶ χρεὶν ἔχειν φήσαντος, συνείς τὴν ἀσχυροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστά ἐστιν ἄλωσμος, « ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔφην,
 25 « θελήσεις, λήψει κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπάρχουσεν, καὶ πολὺν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλείον λαθεῖν ἀργύριον, καὶ μεθυθεὶς οὐκ αἰσθάνεται τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἔφραζεν οὐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς
 30 κατεψηφισμένους εἶην θάνατον παρ' αὐτοῦς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος « Ἰωνάθην καὶ τοῖς σὺν αὐτῇ χαίρειν. Ἐρρωμένους « ὑμεῖς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦκειν πυθόμενος ἤδομαι, « μάλιστα δ' εὖ δυνήσομαι, παραδοὺς ὑμῖν τὴν τῶν
 35 « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πορευθῆναι· τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤμελον. « Ἴδετε μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ξαλὼν παραγενέσθαι με « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μηδὲ κελυσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξίω μὴ δυνάμενος τοῦτο
 40 « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκιον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Πάκετε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. « Ἐρρωσθε. »
 45 με. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν, συνεξέπεμψα τριάκοντα τῶν Ἰαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποβήμενος αὐτοὺς ἀσπάσασθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μηδὲν λέγειν. Ἔταξα δὲ καθ' ἕναστον αὐτῶν πιστῶν ὁπλιτῶν ἓνα παραφυλάξοντα, μὴ τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλία γένηται.
 50 Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτόντες, ἐτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ « Ἰωσήπου χαίρειν. Παραγγέλλομέν σοι χωρὶς δολιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tum forte amicos et Galilaeorum primores convivio exceperam. Ille sane, quum mihi nunciasset famulus adesce equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt legati Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerime: nam « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et ii quidem qui accumbebant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abnuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appararet, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi velint, rursum illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmae viginti militi darentur in viaticum. Quas quum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathae « ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in « Galilaeam pervenisse, equidem lactor, idque maxime, « quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jampridem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos « convenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et longius, etiamsi a vobis non accerserer. Rogo tamen veniam mihi detis, quod non possim quod volui facere. « Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id « habentis ut in Galilaeam ascendat. Vos igitur, quum hanc « epistolam legeritis, ad me venite. Valet. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, nisi cum eo triginta Galilaeorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum adjuncti e militibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonatha ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque collegae Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« θαρῶθ κώμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὐς πέπομφα, ἀφί-
 κοντο εἰς Ἰάφαν κώμην μεγίστην ὄσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
 5 λιλαιᾷ, τεύχεσιν ὀχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μεστήν. Ὑπηγνῆζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβῶν κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 10 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
 νεροῦν μὲν τὴν ὀργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀξιώσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσεως, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 « Ομοιοὶ δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβοή-
 σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βούντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν ἔχειν Ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 15 τῶν ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπφωριν,
 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνουῦνται. Οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμας
 ἀποβλέποντες ἐκέλευον μὲν ὑπῆντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπή-
 νουν οὔτε ἐβλάσφημον. Παρὰ δὲ Σεπφωριτῶν εἰς
 20 Ἀσχωὶν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φρηνοῖς κατεβῶν αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὀργὴν οὐκέτι κατα-
 σγόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν
 ξύλοις τοὺς καταβῶντας. Κατὰ Γάβαρα δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντιάζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 25 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἤδη συνεῖς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολεμῆιν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλὼ μετὰ τρισχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγενόμην, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 30 δίων· καὶ γράφω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βούλεσθε, διακόσαι καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κῶμαι· τούτων
 « εἰς ἣν θελήσετε παραγενέσθαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
 « Γισχάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μὲν. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 λούντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσασί μοι. Καὶ Ἰωάννης
 40 μὲν ἐδόκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἓνα
 γοῦν καὶ δεῦτερον διάφορον ἔμολ, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπει δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κἀκεῖνοι
 45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφισάντων. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 εὐνῶς ἔχοντας μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἔφη φοβη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευσάντος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρесе τὰ λεχθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 50 νυκτὸς τρίτην εἰς γῆυσιν ἤκε μοι ταῦτα, Σακχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χείρησιν αὐτῶν ἀπαγγέλιαντος. Οὐκέτι δὲ ᾗδειν ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρόν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλί-
 τῆν τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διακοσίους ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 duce bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illinc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
 fustibus eos cædere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenſeram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem : scri-
 psique eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti : horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepiſſent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt : sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque : esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
 nevolis uteretur, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 suliſſet Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchæi cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur renunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimasset Jacobum, e fidis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentis assumptis exitus omnes e

τας λαθόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παρίοντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλισκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
 6 μετὰ ἐξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἐπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδοὺς παραφυλάσσοντα, πρόσταγμα δὸς κἀκεῖνφ τοὺς μετ' ἐπιστολῶν δειλύνοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
 10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μὲν. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίοις διηγείλα κελεύων εἰς τὴν ἐπισκοπὴν ἀναλαθόντας τὰ ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβάρῳ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
 15 μοίρας τέτταρας νεύμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἔταξα, ταξιάρχους αὐτοῖς ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα στρατιώτην ἄγνωστον αὐτοῖς συναναμίγνυσθαι. Τῇ δ' ἐπιστολῇ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβάρῳ γενόμενος
 20 εὐρίσκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπεὶ δὲ καταστάς εἰς αὐτοὺς λέγειν ἤρξαμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
 25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Κἀγὼ χάριν αὐτοῖς ἔρειν ὁμολογῆσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα μῆτε πολεμεῖν μῆτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδίον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἔφασκον τὰς παραχὰς χωρὶς φόνου
 30 καταστῆλαι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ κατασταθείσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνάθου πεμψθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ οὐ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγγειλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν
 35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς διενουόμην.

μὴ. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαθόντες καὶ τὸν Ἰωνάνην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
 40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπόλεως ἀποδέουσα. Κρύψαντες οὖν λόχον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες ὁύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ δὴ διδῶσιν ἐντολὰς τοῖς ὀπλίταις, ἔπειδ' ἀν παραγένωμαι
 45 μόνον εἰσελθεῖν ἑἶσαι, τοὺς ἄλλους ἀπείρξαντας· οὕτω γὰρ ᾤοντό με γενήσεσθαι βραδίως αὐτοῖς ὑποχείριον. Ἐψέψασαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβουλὴν προαισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγενόμην, καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθεύδειν ἐσκηπτόμην. Καὶ
 50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καθυπνιόμενον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδίον μεταπεθεῖν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούτου. Τάναγντα δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὁφθέντων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galileam custodiret, et quotquot praetirent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilaeae, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galilaeis per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum praesto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisus, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis praefeci, qui jussi erant sedulo curare ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilaea mihi in auxilium aderant, sicuti eis praeceram: et praeter hos ingens multitudo e vicis eo confluerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suae servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut nec quenquam pugna lacesserent, nec vi invaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis: nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque caede componere. Accidit autem ut qui ab Jonatha missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias inciderent, quae a me constitutae erant. Et viri quidem, prout jusseram, istic locorum tenebantur; literis vero perlertis, quae calumniis plene erant et mendaciis, necum statuebam, ne verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum propere.

48. At Jonathas ejusque collegae, quum de adventu meo nonnihil acceperant, cum omnibus suis et Joanne se receperunt in domum Jesu: quae turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis oclis, exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum. Adeoque militibus praecipunt ut me, simul atque adfuerim, solum ingredi sinerent, ceteris repulsis: sic enim putabant me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt: nam ego, qui insidias praesenseram, quum primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex adverso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Jonathas suique, existimantes me somno oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. Verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilaei clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἀξία· κατὰμεψὶν τε ἐποιοῦντο τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα· καὶ παρεκλεύοντο ἀπιέναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
 5 πεισθῆναι προστάτην ἕτερον ἀντ' ἐμοῦ λαθεῖν. Τούτων ἀπαγγελλέντων μοι προσελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα. Κατέβαινον οὖν εὐθὺς αὐτοὺς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντας δέ μου κράτος παρὰ παντὸς τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
 10 ἐπιβοήσεις χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.

μθ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφο-
 15 βήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύουσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς ὀρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν. Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνηθέντες δὲ ἀπελθεῖν, (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἡξίωσα,) κατήφησαν ἐκστησά-
 20 μενοι τῷ λόγῳ. Προστάξας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τοὺς πι-
 25 στοτάτους ταῖς ὁδοῖς ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιτίσῃ, παραινέσας δὲ
 30 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαθεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν ἔσθον τῶν πολεμιῶν, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, τα-
 35 ραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
 40 θην ὑπεμείμνησκον, ὃν τρόπον γράψαιαν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπεμφθῆναι, διαλύσοντές μου τὰς
 45 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με πρὸς αὐτοὺς ἀφικέσθαι. Καὶ ταῦτα διεξιὼν τὴν ἐπι-
 50 στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μὴδὲν ἀρνήσασθαι δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ
 « μὴν, ἔφην, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
 55 « πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστῆσαι τὸν
 « ἑαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς
 « ἀγαθοὺς ἤγαγον, ὁῖον ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ-
 « ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
 « ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γνώτε καλῶς πεπερχθῆναι μοι
 60 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
 « εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότῃ· τούτους δὲ πάντας
 « ὑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρέ-
 « πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ
 « ἀρετῆς ἐνόαδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς,
 65 « ὅ Γαλιλαῖοι, μὴδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
 « γειν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ-
 «πραχται. »

ν'. Ταῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
 70 γίνοντο φωναὶ, καλούντων εὐεργέτην με καὶ σωτῆρα.
 75 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ
 τῶν παρχηγομένων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὁμνουν
 ἀνυβρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναῖκας, λελυτῆσθαι δὲ μη-
 80 δέποτε μηδένα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τοῦτο δύο τῶν ἐπιστο-
 85 λῶν ἅς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροί, πεμφθείσας
 90 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεστάλκεισαν
 πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
 βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταψευδομένας ὅτι τυραννίδι
 95 μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν· ἕτερά τε
 100 πολλὰ πρὸς τούτοις ἐνεγέγραπτο μὴδὲν παραλείποντων

JOSEPHUS. I.

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
 bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacescit injuria,
 res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum
 hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
 pro me acciperent qui ipsis præesset. His mihi renunciatis,
 nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
 nuo ipse descendebar, auditurus quid Jonathas ejusque
 collegæ dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim
 a populo universo applausum est, lætisque acclamationibus
 me prædicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
 imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
 erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
 in eos a Galilæis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
 cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi
 enim ab ipsis ut manerent,) cæsti vultuque demisso stabant
 verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem im-
 perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
 militum fidissimos viis ad eas custodiendas præfēcissem,
 ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilæos vero etiam
 in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si
 quis derepente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque
 collegas commonefaciebam epistolæ, quemadmodum ad me
 scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
 contentiones quæ mihi cum Joanne erant finiendas, et ut
 me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis,
 epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
 dum literis ipsos coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jona-
 « tha vosque ejus collegæ, si mihi cum Joanne contendenti
 « reddenda esset vitæ meæ ratio, adductis pro me duobus
 « tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
 « dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
 « ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene
 « a me administratas esse res Galilææ, tres quidem testes
 « paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
 « vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
 « vitæ meæ rationem poscite, annon cum omni honestate
 « atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
 « sane cunctos, o Galilæi, adjuro ne quid veri occultetis
 « aut dissimuletis, sed coram his tanquam judicibus dica-
 « tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
 tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
 Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis
 vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando
 se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
 vero unquam a me dolore injuriæ affectum. Deinde epi-
 stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
 a me constituti interceptas mihi miserant, prælegebam Gal-
 ilæis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
 quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem;
 insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil men-

ἀναστρέψαντος ψευδολογίας. *Ἐγὼν δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἑκουσίως τῶν κομιζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς ψευδῶν τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν ἀποστῶσιν.

γλ'. Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθὲν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὥρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθερόντες. Κἂν ἐπεπράγισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσαν τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἡδὴ πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγοιεν τοῖς πέμψασι τάληθῃ περὶ τῶν ἐμὸι πεπολιτευμένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων ὅτι μηδὲν ὦν ὑπέσχετο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίτο κατ' αὐτὸν, καμὲ παρεχάλου ἐπιτρέπειν αὐτοῖς τιμωρήσασθαι τοὺς τοιοῦτα τολμήσαντας. Παντοίως μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἡδεῖν στάσιν ὀλεθρον οὖσαν τοῦ κοινῆ συμπερόντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσμε τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὄρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ δὲ, συνρωῶν τὴν ὄρμην οὖσαν αὐτῶν ἀνέπισχετον, ἀναπηδήσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πλῆθεσι πρὸς Σωγάνην κώμην ἔπεισθαι, Γαβάρων ἀπέρουσαν εἴκοσι στάδια. Καὶ τοιοῦτο στρατηγῆματι χρησάμενος παρέσχον ἑμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμφυλίου πολέμου κατάρχειν.

νδ'. Ἦκε δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος, καὶ παραινέσει χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκέστοις τιμωρίαις ὀξέως φέρεσθαι, κελεύει τοὺς καθ' ἑλικίαν ἡδὴ προδεδηκότες καὶ πρώτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστασιζόντων· « καὶ ἂν ἐπικλασθῶσιν, ὄργην, πρὸς τοὺς
« λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς
« ἐμέ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ
« τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκεῖθεν. » Ταύτας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμολογούμενος τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποιήσαμην, συμπέμψας ὀπίστας πεντακοσίους. *Ἐγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἡδὴ γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμαρεία, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἔνεστιν οὕτως εἰς Ἱεροσόλυμα καταλῦσαι. Συμπαρέπεμψα δὲ τοὺς πρέσβεις κατὰ μέτρον τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ῥαδίως τινὰ μαθεῖν ἀπαλαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφρῳ τὴν δια-

τριβὴν ἐποιούμην.

νζ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωνάνην ἀπέλυον εἰς τὰ Ἰσραήλ, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβερίεων πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑπογέριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dicii impudenter conflictum omittentibus. Sed multitudini dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non invitati mihi dederint: quippe nolebam adversarios quidquam resciscere de custodiis, ne prae metu literas scribere desinerent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi interfecturi. Atque id sane perfecissent, nisi Galileos quidem furentes cohibuissem, Jonathæ vero ejusque collegis divissem me illis ignoscere quæ jam ante gesserint, si modo respiscere, et profecti in patriam his a quibus missi erant vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos eorum quæ pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, neque obsecrabant ut ipsis permitterem de illis qui talia ausi fuerint penas sumere. Verum ego summopere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque collegæ diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum illorum culibet non posse, in equum insiliens, jussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate hoc mihi met præstabam, ut pro belli civilis auctore nequaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram, quum multitudinem stitissem, eosque admonuissem ne ad irascendum et gravissimas poenas oculis ferrentur, jubeo centum ætate provectiores et dignitate præstantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et querelam apud populum habituri adversus eos qui in regione seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos
« flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum effla-
« gitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilæa
« manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. » Quum ista illis sugges-issem mandassemque, illicque statim se ad projectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos. Etiam amicis Samariæ scripsi, darent operam ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam transire: sic enim tribus diebus e Galilæa Hierosolyma pervenitur. Præterea ipse legatos deduxi ad fines usque Galilææ, custodes qui viis præessent constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem, apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegæ, quum frustrati essent in iis quæ contra me moliti sunt, Joannem Gischala remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

δ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἔκείνων ἄρχων, ἐγεγράφει πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχεσθαι καὶ αὐτοῖς ἐλῆσθαι προστεθῆναι. Ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφην τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπομέναι, καὶ σπεύδειν ἡξίου. Κἀγὼ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παραγενόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενόμενοι παρὰ τοῖς
 19 Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου διαφόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δεισαντες περὶ αὐτῶν ἦγον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μακαρίζειν ἔλεγον οὕτω περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστραφέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένῳ κόσμον γὰρ
 15 αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δόξαν ἔφασαν, ὡς ἂν διδασκάλων τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέραν τε τῆς Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον, καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δέ ἕως ὑποχρίριον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ
 20 ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικωδεστάτους ὄρκους πρὸς ἡμῖν, δι' οὗς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγούμεν. Καὶ δὴ παρακαλοῦσί με τὴν καταλύσιν ἀλλαχοῦ ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἔρα-
 25 σκον.

νό. Κἀγὼ μὴδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχαίας ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὅμους ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπραγμονήσοντας εἴ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ τῆς δόου, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φερούσης,
 30 ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἀλλήλων σημῆνωσιν ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνθάνωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον οἴκημα πλὴν ὅχλον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φα-
 35 νεῶς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἔσθλημα λέγειν, ἔφη δὲ στρατηγοῦ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστυλαίμενος ἀναφανδὸν εἶπεν, « ἀμείνων ἐστίν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμᾶς ἀνδράσιν « ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ
 40 « σύνεσιν οὐκ ἀδόξοις. » Ὑπεδείκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰωνάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήνει παρελθὼν Ἰουῦστος, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ ἠρέσκετο δὲ τοῖς λεγθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διάλυσεν ἐπελ-
 45 θούσα ἔκτῃ ὥρᾳ, καθ' ἣν τοῖς σάββασις ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερβέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπήεσαν ἀπρακτοί. Εὐθὺς δέ μοι τοῦτον ἀπαγγελλέντων, πρῶτ' ἐπιούσων εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι· καὶ τῇ ἐπιούσῃ
 50 περὶ πρῶτῃν ὥραν ἦγον ἀπὸ τῶν Ταριχαίων, καταλαμβάνον δὲ συναγόμενον ἤδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχὴν· ἐφ' ὃ τι δ' ἦν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐγίνωσκον οἱ συλλεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοκῆτως θεασάμενοί με παρόντα διατράχθησαν· εἴτ' ἐπινοοῦσι

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istic præerat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasurum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illinc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque festinare me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obsequutus eo me contulissem, in interitus periculum incidi ex hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me deficere suasissent, quum primum me adessee audissent, de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum prædicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus administrandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adjiciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam Joannis complecterentur : et domum quidem oculis redire aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem tradiderint. Atque ista loquuti jusjurandum jurarunt unum et alterum, ex iis quæ apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crastinum diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aie-

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam, relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam, quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquammultos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent quæcunque inaudirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione, duce vero meliore civitati ipsorum opus esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans, aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor nos viris quam « uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scien- « tia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejusque collegas. Hæc loquutum Jesus Justus, quum in medium prodixisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jonathas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Istis autem mihi actutum renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire : et prima diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in proseucham jamjam congregatum deprehendo : quem vero in finem advocarentur in concionem, plane nesciverant qui convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex improvviso adessee conspexissent, primo perturbati erant, deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἵππεις ἐν τῇ μεθορίῳ πόρῳ τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἰσὶν ἐωραμένοι. Καὶ προσαγγελλόμενον τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων λεηλατούμενῃ αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοήθειας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐλθράν μοι κατασκευάσαι.

10 νε'. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὁμῶς ὑπήκουσα, μὴ δόξαν παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξῆλθον οὖν, καὶ γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔγνος πολεμίων ἤνθρον, ὑποστρέφω συντόνως δόευσας καὶ καταλαμβάνων
15 τὴν τοῦ βουλῆν πᾶσαν συνελθουσίαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιούμενους τε πολλὴν κατηγορίαν μου τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελούντως, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διαγόντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προῦφeron ἐπιστολάς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν
20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοήθειαν ἥκειν παρακαλοῦντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἵππῶν τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν γῆραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιφθῆναι δεομένων. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,
25 λέγειν ἀληθῆ δόξαντες αὐτοὺς, καταδοῦσῃς ἐποιῶντο, μὴ καλέεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς δημοσίνεσιν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνεῖχα γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούουσαι μὲν ἔφην ἐτοίμως, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς ὁρμήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπηγγελάμην συνεβούλευον δ' ὁμῶς, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνει προσθαλεῖν, εἰς πέντε μοίρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἑκάστη τούτων ἐπιστῆσαι
30 τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ. Πρέπειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ καὶ χρεῖας ἐπειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοίρας οὐκ ἔφην ἀφηγείσθαι δυνατόν εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρῃεν ἡ ἐμὴ συμβουλία. Κακείνους οὖν ἡνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίναί. Τοῖς
40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γυνῆμαι, μὴ κατεργασμένοις ἂ διανοήθησαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νε'. Εἷς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τοῦνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγεῖτο τοῖς πλήθεσι πανδημεῖ
45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρεῖναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποίησοντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοήθειας πᾶν ὅπλον ἄχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν οὐ δι' εὐσέβειας, ἀλλ'
50 ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἀνοπλῶν με καὶ τοὺς ἐμούς. Καὶ γὰρ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δόξω καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν υποθήκης. Ὡς οὖν ἀνεγυρῆσαμεν ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωνάνῃ πρὸς αὐτοὺς ἔωθεν ἀφικέσθαι καλεῖοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonora dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subjiciunt Jonathas ejusque collega, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem haec eo animo ut, quum me auxilii praesentis ferendi praetextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis qui in Galilaeae confiniis debebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abeundum. Ad haec ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literae significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisis copiis Jonatham ejusque socios singulos singulis praefici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam praevire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem praerberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui pericere non potuerint quae mente versaverant, quod ego contra ea quae moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Haec autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collega scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

δῶν ἂν στρατιωτῶν δυνηθῇ· λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
 χεῖριον καὶ ποιήσῃν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξάμενος
 δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνος, ὑπακούειν ἔμελλεν. Ἐγὼ
 δὲ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
 5 λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιμαστάτους καὶ κατὰ πί-
 στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
 ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπροελθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
 ἐχθρῶν ἐπιθεσίς ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
 τός, καὶ μάχαιραν ὑπεξασάμην ὡς οἷόν τε ἦν ἀφανέ-
 10 στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχὴν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκληΐσαι προσέ-
 ταξεν Ἰησοῦς δ' ἄρχων. Αὐτοὺς γὰρ ταῖς θύραις ἐφει-
 στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἴασεν.
 Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
 15 πομένων, ἀναστὰς δ' Ἰησοῦς περὶ τῶν ληθέντων ἐκ
 τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσήμου
 ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
 Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλόμενος, ἕως
 ἂν δ' Ἰωάννης παραγένηται. Κἀγὼ πάντα Κάπελλον
 20 ἔχῃν ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβερίων, ἀνακρί-
 ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψεύδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῦς
 εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἴκοσιν, εἶπε, χρυσοὶ οὐς ἔλαβες
 πωλήσας τινὰ σταθμὸν ἀσήμου τί γεγόνασιν; » Καὶ τού-
 τος ἔφην δεδοχέναι πρέσβειν αὐτῶν ἐφόδιον πεμφθεῖ-
 25 σιν εἰς Ἱερουσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιθέναι με δόνα τοῖς
 πρέσβεσι τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινού. Παροξυνθέντος δὲ
 τοῦ πλήθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
 τὴν πονηρίαν,) συνελθὲν ἐγὼ στάσιν μέλλουσαν ἐξάπτε-
 30 σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
 ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
 « ἔπραξα δοὺς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινού τοῖς πρέσβεσιν
 « ὑμῶν, παύσθε χαλεπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἴκοσι
 « χρυσοὺς αὐτὸς ἀπότισα. »

35 νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
 χασαν, ὁ δὲ δῆμος ἔτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
 φανεράν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
 νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
 δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βουλὴν
 40 ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβουμένου περὶ πρα-
 γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιέσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
 μου βοῶντος μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
 ἥκέ τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
 νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
 45 Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
 Θεοῦ προνοοῦντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
 μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεφθάρην,)
 « παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβερίεις, τὴν ζήτησιν εἴκοσι
 « χρυσῶν ἔνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἀξίως ἔστιν
 50 « Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπεθύμησε,
 « καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθῃ λόγους ἀπατήσας τὴν ἀρ-
 « γὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθύς
 μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναιρεῖν τε ἐπειρῶντο. Ὡς
 δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quotcunque milites possit : facile enim me cap-
 turum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
 ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
 sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudine
 spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
 celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
 eam propulsarem. Thoracem præterea ipse cepi et
 gladio me succinxī, quam occultissime fieri potuit, et in
 proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
 cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
 que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
 patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
 Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
 dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
 sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrahe-
 ret tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
 quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
 mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
 Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
 viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
 pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
 dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
 Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
 a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
 solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
 num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
 procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
 tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
 « quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
 « nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
 « pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
 legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
 illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
 palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
 nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
 maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
 de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
 clamante se neutiquam me solum apud eos relicturos esse,
 accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncios in
 propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
 non valens amplius sese cohibere, (Deo fortasse saluti meæ
 prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interiissem,) in
 hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
 « aureis inquirere; propter hos enim hand morte dignus
 « est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
 « verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
 « est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio ma-
 nus in me injiciebant, meque interficere adnitebantur. At
 quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladiis

χαίρας καὶ παῖειν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀραμένους, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὑμνήσαντος, ἐξαπαχέουσί με τῆς τῶν πολέμιων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἐμελλον
5 τὸν Ἰωάννην ἰδὼντα μετὰ τῶν ὀπλιτῶν, δέσας ἔκεινον μὲν ἐξέκλιναν διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ πλοίου λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαίας διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών.
Μεταπέμποιμαι τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλι-
10 λαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ᾧ παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριεῖς παρ' ὀλίγον διαφθαρείην παρ' αὐτῶν. Ὅργισθ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκελεύετό μοι μηκέτι μέλ-
15 λειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέ-
πειν αὐτοῖς ἔλθουσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν ἀφανίσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπειχον δ' ὅμως αὐτοὺς ἐγὼ, καίπερ οὕτως ὀργιζομένους, περιμέ-
νειν αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν.
20 μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκοῦντα πράττειν αὐτοὺς ἔφην. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, οὐ λαβούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγυνεν εἰς τὰ Γίσχαλα.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνοῦνται πάλιν
25 οὗς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν ὄημον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμα-
λιήλου παρωξύνουσι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπασεῖν με παρεσκεύα-
σαν. Ἐφασαν δ' οἱ πρέσβεις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν
30 ὁ δῆμος ὥρμησεν ἐμπιπράναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμ-
ματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τοῦ δήμου δεηθέντος αὐτῶν, ἔμοι μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐβεδάιουν, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέ-
τασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν ὁἴσων. Ἐντυ-
35 γὼν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβήλα κόμην ἀφικόμην, ἐνθα σύνοδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα τοὺς πρέσβεις διηγεῖσθαι τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν καὶ μισοπονηρίαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἔμοι τῆς χώρας
40 αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὓς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμφάμην, πολυπραγμονῆσαι τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεξάμενοι δ' ἐκεῖνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ παρα-
45 γθέντες οὐχὶ μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριεῶν τοὺς τε πρωτεύοντας Ἰαθάριον, βουλὴν τε προτιθέασι σκοπεῖσθαι κελεύον-
τες τί πρὸς αὐτοὺς εἴη. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀν-
τέγχεσθαι μᾶλλον ἐδόκει τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ
50 ἔφασαν ἐγκαταλιπεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἀπ' αὐτῶν ἐκεῖνοις προστεθειμένην, ἄλλως τε μηδ' ἐμοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἀφεῖσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ἡπειληκός ἐμοῦ κατε-
ψεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τούτοις συνηρέ-
σκετο, πορευθῆναι δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Jonatham irruente, ab hostium violentia me eriperunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, præ metu illius de via deflexi, et per angiportum quendam ad lacum saluus perveniens, navigio forte anepto eoque consenzo Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem e periculo evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri jubeo, illisque denarro quo modo ab Jonatha sociisque et Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilæorum multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer illis bellum inferre, sed ipsis permitterem in Joannem proficisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ira hæc adeo incitados, ipse reprimebam, exspectare jubens donec rescisceremus quidnam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi renunciaturi sint: ex illorum enim sententia quæ factu optima viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidiæ ei parum successerant, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et nunciabant populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant Galilææ principatum, Jonathæ vero ejusque collegis præcipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perlectis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilæis jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymitæ et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum præfecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quæque Jonathæ ejusque sociis scriperant de discessu: ad quos literas e vestigio mittendas curabam, jusso tabellario curiose inquirere quidnam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam accepissent et non mediocriter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos aiebant urbem suam deserere quæ semet ipsis commiserit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non abstinere. Hoc enim confingebant, quasi id illis interminatus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat, sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum licet co-

τηγορήσοντάς μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν βραδίως αὐτοὺς ἔφην διὰ τε τὸ ἄξιωμα καὶ παντὸς πλήθους εὐτρεπῶς ἔχροντος. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσηγηνομένην γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπείναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπιγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἑαυτῶν δόξης ἑκατόν.

10 60. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχιν προσερόνθσαν ἀσφαλίσθηναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχήσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἡμᾶς. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γισχάλοις. Οἱ τοίνυν
15 61. περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναξυζάντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκον εἰς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσην νύκτα τοῖς ἑμοῖς φύλαξιν ἐμπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ ὅπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν
20 62. δεσμοῖς ἐπὶ τόπου, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλημν. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃ τὴν φυλακὴν ἐπεπιστεύκειν. Παραλιπὼν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωσκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοὺς τὰ ὅπλα καταθεμένους
25 63. ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορευθῆναι) βλασφήμους ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπεινούν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν
30 64. πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπᾶσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὁλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διείλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις προσέταξα λοχῶντας περιμένειν, χιλιούς δὲ εἰς ἐτέραν κώμην, ὀρεινὴν μὲν
35 65. ὁμοίως, ἀπέχουσιν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰσῆγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὴν λάθωσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτὸς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προὔπτῳ καθεζόμεν. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς δρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν.
40 66. Τόσαύτη γοῦν ἀφροσύνη κατέσχεν αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῆ κλίνην προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἀνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 67. Ἐγὼ. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλαξόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι γὰρ ἔφην καταβάς σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεῖ-
50 68. μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἀνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεὶς, οὐκ ὄκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑποπεύσας ἔμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντίσας ἤσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commode administrem; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cohebant.

62. Tiberienses autem mœnibus quidem suis firmandis providerunt, incolas vero arma jubent resumere: et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam: nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifarium divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Imo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquammultis qui ipsis præsidio essent: velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, fœdus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspicatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obviam factus benigne comiterque eum

ζόμεν φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὁμολογούν ἀνα-
 θάντι. Μετ' οὐ πολλὸν δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβερίადι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερῶς, καὶ ὅσον
 οὕτω τῶν Τιβερίων νικούντων, (ἐπεφύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλίται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 ἡμαυτοῦ παρακαλέσας νικούντας ἤδη τοὺς Τιβερίεις, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδῶσα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τιβε-
 ρίεις εἰλῆφθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ ψό-
 θου ῥίπτουσι τὰ ὅπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἰκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλασθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχεον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἐσπέρα κατέλαβεν) μετὰ
 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγίνόμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίαν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων ὑπισχνούμην τε δοῦς ἐφόδια αὐτῇ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ἢδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μυρίους ἐπαφό-
 μενος ὀπλίτας ἦκον εἰς Τιβερίαδα, καὶ μεταπεμψάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πληθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν οἵτινες εἴεν αἴτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδεξαμένους δὲ τοὺς ἄνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοὺς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωακάρου καὶ ὀπλιτῶν πεντακο-
 σίων, οἱ παραφυλάσσουσιν αὐτούς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβερίεις δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκειν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 ἐπανορθώσεσθαι τὰς ἁμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα σῶσαι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Κἀγὼ τοῖς
 ἔρουσι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθούν-
 των δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ
 στρατιωτῶν λαμπροτέρων τοῦ συνήθους περικείμενον
 στολὴν, ἐπυθόμην πῶθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἠπειλήσα μείζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 κομίσασιν εἰς ἔμφανες ὅσα ἥρπᾶκεισαν. Πολλῶν δὲ
 συναχθέντων, ἐκάστῳ τῶν Τιβερίων τὸ ἐπιγινωσκθὲν
 ἀποδεδῶκα.

Ἐε'. Γεγονὸς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰοῦστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραφότα, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίων μὲν γρά-
 φειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔχθραν ἢ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντροπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι καταφρο-

salntabam, futebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lon-
 gius cum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum : militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (militēs
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum : aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, prae metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) nova cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumberebam. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super iis quæ acciderant conso-
 labar : atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populi que istius primoribus in circums
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dice-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem vinctos
 in urbem Jotapam misi, Jonathan vero et Ananiam socios-
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluvissent, supplices obse-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quæcunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdiderant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent : diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quendam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam ;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari jubebam, aliis me atrociorē pœnam inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in apricum protule-
 rint. Nullis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Iustum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiave
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia : sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
 περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
 τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἑμοῦ μὲν κατέψευσται, ἡλή-
 θευσσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογη-
 5 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη) ἔχω καταψευδομαρτυρούμενος)
 ἔρω τὰ μέχρι νῦν σεσωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάση
 τις ὅτι μὴ πάλαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ
 ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
 ἔξεστι δ' ὅμως μὴ πικρῶς τὰς τινων πονηρίας ἐλέγχειν,
 10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
 μετριότητα. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
 « ρόντα), Ἰούστε, δεινότερα συγγραφεῖν, (τούτο γὰρ
 « αὐχεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γεγόναμεν ἐγὼ τε καὶ
 « Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
 15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρῶτερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
 « Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινου τῶν Ἱεροσολυ-
 « μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
 « μόνον ἀνεilhφάτε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
 « ρίᾳ δέκα πόλεις κατελεμείτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
 20 « αὐτῶν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκέτης ἐπὶ τῆς παρατά-
 « ξεως ἐκείνης ἔπεσεν. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
 « ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὔεσπασιανου τοῦ αὐτοκράτορος
 « ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
 « Πτολεμαίδι Οὔεσπασιανου κατεβόθσαν οἱ τῶν δέκα
 25 « πόλεων ἔνοικοι, τιμωρίαν ὑποσχεῖν σε τὸν αἵτιον
 « ἀξιοῦντες. Καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὔεσπασιανου
 « κελύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαθὼν ἔξου-
 « σίαν ἀποκτείνει σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
 « δεηθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδομένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
 30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
 « σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
 « σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ἄν τὰ
 « τεκμήρια καὶ γὰρ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
 « εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
 35 « καὶ παραστήσαι τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσιν ταῖς ἱστο-
 « ρίαις ὅτι μῆτε φιλορώμαιοι μῆτε φιλοδοσσιεῖς γεγό-
 « νατε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισται,
 « Σέπφορις καὶ Τιβεριδὲς ἡ σὴ πατρὶς, ὧ Ἰούστε·
 « ἀλλὰ Σέπφορις μὲν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς Γαλιλαίας
 40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
 « τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους, εἴπερ
 « ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνωκυῖα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
 « τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
 « κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰου-
 45 « δαίοις ἐκώλυεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
 « εἴη, ἠπάτησάν με ταίχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
 «σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Γάλλου τοῦ
 « τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
 «τος φρουρὰν ἐκόντες ἐνεδέξαντο, καταφρονήσαντες
 50 « ἑμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
 « ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
 « πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινου πάντων ἱεροῦ
 « κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολεμίων ἐξουσίᾳ γενέσθαι,
 « συμμαχίαν οὐκ ἔπεμψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
 veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
 et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
 videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
 quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
 met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
 hactenus silui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
 ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
 cessarium est; licet tamen ei non acerbe redarguere quo-
 rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
 sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
 « ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
 « gravissime, (id enim tibimet arrogas,) ipse et Galilæi pa-
 « triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
 « et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
 « prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
 « versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
 « bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
 « que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
 « tum dicuntur, sed et in Vespasianī Imperatoris commen-
 « tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
 « Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
 « te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pœna
 « dedisses jussu Vespasianī, nisi Agrippa rex, accepta po-
 « testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
 « interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
 « vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
 « gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
 « tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
 « multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
 « propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
 « que ut sciant qui has legent historias, quod neque Ro-
 « manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
 « maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
 « sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
 « habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
 « quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
 « secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
 « et me urbe sua exclusit, edictoque prohibuit civium suo-
 « rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
 « culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mœ-
 « nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
 « Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
 « me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
 « terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
 « solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
 « templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
 « ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων ὄπλα λαβεῖν. Ἦ δὲ σὴ πατρίς, ὧ Ἰούστε,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἰππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθσπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπάρχουσας βα-
 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἴ ἔθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « βίους εὐδυνατο· καὶ γὰρ ἦ τε πόλις ὅ τε ὄχλος ὅπλων
 « ἡυπόκειται. Ἀλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμιν ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὧ Ἰούστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 « λύμων πολιουρκίας οἵσας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γινόμενον
 « καὶ Ἰωτάπατα κατὰ κράτος ληφθέντα, φρούριά τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐχρῆν ὑμᾶς πάντως ἀπηλλαγ-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥύσασθαι τὰ ὅπλα καὶ πα-
 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὠρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὐσспаσιανόν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέληθ' τοῖς τέτλεσι, καὶ τότε
 « διὰ φόβον τὰ ὅπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῃ
 « καὶ τὴν ἀνοιαν ὑμῶν παραιτούμενῃ συνεχώρησεν
 « Οὐσспаσιανός. Οὐκ ἐγὼ τοίνυν αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἦ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέφθειρα;
 « στασιαζόντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοιαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐμοῦ
 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν δισχί-
 « λιοι Γιβεριέων ἐξητάσθησαν, οἱ μὲν πεπτοχόκες, οἱ
 « δὲ ληφθέντες αἰγμάλωτοι; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιτημένον.
 « Καὶ γὰρ μὲν πονηρὸς, ὥς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὐσспаσιανοῦ
 « θανεῖν κατακρίθηντι, ὁ τοσοῦτος ὠρησάμενος χρή-
 « μασι, τίνας ἐνεκεν ὕστερον δις μὲν εἶδσε, τοσαυτά-
 « κισ δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθανεῖν
 « δὲ κελεύσας ἅπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « σάσθαι, τὴν σωτηρίαν ἐχαρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δὲ σοὺ τὰ κακουρήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὥς καὶ ταύτας σὲ ἡῦρε ραδιουργοῦντα, ἀπὴ-
 « λασε τῆς ὀψείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγγειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς εἶμι. Θυμιάζειν δ' ἐπεισὶ μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἀμεινον ἐξηγγε-
 « λέναι, μῆτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 « ἐπιστάμενος (ἦς γὰρ ἐν Βηρυτῇ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μὴ ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιουρκίας ἢ ἐδράσαν ἡμᾶς παρακολουθήσας, μὴ ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἐπραξα πολιορκούμενος δυνήθεις πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγελλάντες ἂν διεφύλακσαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Genesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judaeorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilaeae partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rore liberatos arma abjecisse, et auxilio venisse regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis
 « per exspectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis moribus oppugnandis sese admoveret: ac tunc
 « demum praeter metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligerare studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberiensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsitan tu hostem te fuisse negabis, quod tum profu-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam iu-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque e
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in haec diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subito mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quae per Galilaeam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quae Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nosse
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris, nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραχθέντα μετὰ ἀκριβείας φήσεις
 « συγγεγραφεῖναι. Κκι πῶς οἶόν τε; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυγες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματα,
 5 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιήσαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἄμεινον ἀπάντων συγγεγραφεῖναι, διὰ τί, ζώντων
 « Οὔεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 10 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλείστον ἡκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον; πρὸ γὰρ εἰκοσιν ἔτων εἰ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλες τῆς
 « ἀκριβείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφάσσειν. Νῦν δ' ὅτε
 15 « ἐκεῖνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μεθ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίζεις, τεθάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἑμαυτοῦ γραφῆς ἔδειξα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτορσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἡδὴ βλεπομένων. Συνῆδεν γὰρ ἑμαυτῷ τε-
 20 « τηρηκότι τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐρ' ἢ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοχῆσας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνιοι καὶ παρετετυχῆσαν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὅ μὲν
 25 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἔδου-
 « λήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πραγμάτων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραπεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 30 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὲ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ βουλευθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γνῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλάτῳ
 « χαίρειν. Ἡδίστα διήλθον τὴν βίβλον. Καί μοι
 « « πολὺ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραψάντων
 35 « « ἡκριβοῦναι. Πέμψε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. Ἐρ-
 « « ρωσο, φιλάτα. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « « φιλάτῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς ἰσοικας
 « « χρήζειν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς ὅλους
 « « ἀρχῆθεν. Ὅταν μέντοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 40 « « πολλὰ κατηγήσω τῶν ἀγνωσμένων. » » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ κολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνεύμενος, ὥς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκεῖνος τοιαύτης κακοηθείας),
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 45 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 τὸν Ἰούστον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέκδοσιν, μέ-
 χρι τούτων λελέχθω.

50 ἔς'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβεριάδα καὶ
 καθίσας τῶν φίλων συνέδριον, ἐβουλεύσασθαι περὶ τῶν πρὸς
 Ἰωάννην πραχθησομένων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 Γαλιλαίοις ἐπλίσαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 καὶ λαθεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἡρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Cæsaris commentarios legeris?
 « maximoque est indicio, quod scripseris contra quam Cæ-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cogna-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas: et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentiae testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pæne adhuc ante omnium oculos versarentur:
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non-
 « nulli bello interfuerant: inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit: rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci; et tibi, si volueris, inde
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissima. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quæ ignorantur. » » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore pœnas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine cæde tumultus componere. Quamohrem eos adhorta-

καταστέλλειν. Ὅθεν δὴ πρὸς ἡμέρας πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν τὰ ὄνυμα τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννη ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, οὐδὲ τούτου πίστιν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασιν λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἰκοσι χρόνον προέτεινα τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἐκείνοις συμπερονῶν. Ὑπεῖλουν δὲ, εἰ μὴ βίψωσι τὰ ὄπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ δημοσιώσειν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ταραχθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὄπλα βίψαντες ἔχον πρὸς μετερχισχίλιον τὸν ἀριθμὸν. Μόνοι δὲ τοῦ Ἰωάννη παρέμειναν αἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πενταχόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περιφόβος ἔμεινε.

ζ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσι ὄπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τειγῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἐτέροις ὄντα με δρᾶν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὼν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἔχειν θῆκτον παρακληθόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Γάλλος ἐλευσέσθαι μὲν ὑπέσχετο, πότε δὲ οὐ διεσάφησεν. Καὶ γὰρ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοῖς Σεπφωρίταις, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαθόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι τοῦ μίτους τὸν καιρὸν οἰθιέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθὺς καὶ πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὄρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνέπριπσαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δέισαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδὲνα σπουδῆς κατὰ τὸν δημοφύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθην ἀναρῶς, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομινύσκων ὅτι τοιαῦτα δρᾶν δημοφύλους οὐκ ἔστιν εἶναι. Ὑπεῖ δ' οὔτε παρακαλοῦντος οὔτε προστάσσοντος ἤκουον, ἐνίκᾳ δὲ τὸ μῖσος τὰς παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαῖον μετὰ μεγάλῃς δυνάμεως κατὰ τὸ ἔτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβελεῖν αὐτοῖν. Ταῦτα δ' ἐποιοῦν ὑπὲρ τοῦ τῆς ψήμης ἐμπειρίας ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασῶσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὔκωρσε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ὁρμὰς ἔφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καὶ τὸν στρατὸν ἐώρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς ψήμης ἐσκηπτῶν δυνάμει αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἐκείνων ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σφίσματος ἐσώθησαν.

ζη'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Ἰσχυρίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent : atque viginti dierum spatium eis praescripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicurum. His illi auditis, nec mediocri timore percussi, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria praemetu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritae sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus destineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriae praeses,) rogantes ut aut ipse oculus veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum praesidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritis facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilaei vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesce odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensique,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, aedes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt : nam homines praemetu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus praevalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Haec autem faciebam, ut fama percrebescente Galilaeorum quidem impetus reprimeretur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quae raptu ceperant, fugae se mandarunt, praesertim quum me duce eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphorite autem praeter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum abfuit quin a Galilaeis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, πα-
ρακαλοῦντες ἀρκεῖσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληφόμενον τὴν
πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἐρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστο-
λάς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τι, Κρίστω
5 μὲν τοῦνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίω, δίδωσι πρὸς τοὺς
Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνω-
ρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἀγούσιν ἐπ'
ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροξυνθὲν ἐφ'
ἔπλα τρέπεται. Συναχόντες δὲ πολλοὶ πανταχόθεν κατὰ
10 τὴν ἐπιούσαν ἦκον εἰς Ἀσωχὴν πόλιν, ἔνθα δὴ τὴν κα-
τάλυσιν ἐποιούμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιούντο,
προδότην ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως
φίλην, ἐπιτρέπειν τε ἡξίουσαν αὐτοῖς καταδῆσιν ἀρδὴν
ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπε-
15 χθὺς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας.

ἔθ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἠπόρουν τίνα τρόπον ἐξαρπάσω
τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὁργῆς ἐπ' αὐτοὺς. Ἀρ-
νήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραφέναι τοὺς Τιβερι-
εῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκεί-
20 νου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύννοους οὖν
πολλὴν ὥραν γενόμενος, « ὅτι μὲν ἰδικήκασιν, εἶπον,
« Τιβεριεῖς, οἶδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ
« κωλύσω διαρπάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως
« τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνοι Τιβεριεῖς
25 « προδότες τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγόνασιν, ἀλλὰ πολ-
« λοι καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμέ-
« νετε δὲ μέγχι τοὺς αἰτίους ἀκριβῶς ἐκμαθῶ, καὶ
« τότε πάντας ὑποχειρίους ἔχετε καὶ ὅσους ἰδίᾳ ἐπάξει
« δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπεισα τὸ πλῆθος, καὶ
30 παυσάμενοι τῆς ὁργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασι-
λέως δὲ πεμφθέντα δεῖσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς
ἡμέρας ἐπὶ τινὰ τῶν ἑαυτοῦ χρεῶν ἐπείγουσαν σκη-
ψάμενος ἐκδημεῖν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον
λάβρα προσέταξα μεθῆσαι τὸν στρατιώτην φύλακα καὶ
35 φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διακηρύσσεσθαι. Καὶ ὁ
μὲν ταῖς ὑποθήκαις πισθεὶς διέφυγε, Τιβεριάς δὲ
μέλλουσα δεῦτερον ἀφανίζεσθαι, στρατηγὶ τῇ ἐμῇ καὶ
προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ὄξυν οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

σ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰουῆστος ὁ Πίστου
40 παῖς λαθὼν ἐμὲ διαδιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰ-
τίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἔπραξεν, ἀφηγήσομαι. Λαβόν-
τος ἀρχὴν Ἰουδαίοις τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τι-
βεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακοῦν βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίων
μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰουῆστος ἐφ' ἔπλα
45 χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτὸς ἐφιέμενος πραγμάτων, καὶ
δι' ἐλπίδος ἔχων ἀρξεν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἑαυτοῦ
πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκηθέντων ἐπέτυχεν.
Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς,
διὰ μῆνιν ὦν ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν,
50 οὐκ ἠνέχοντο στρατηγόντος αὐτῶν Ἰουῆστου. Κἀγὼ
δὲ τὴν προσασίαν τῆς Γαλιλαίας πισταυθεὶς ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλὰς εἰς τοσαύτην ἦκον
ὁργὴν ὡς ὀλίγου δεῖν ἀποκτεῖναι τὸν Ἰουῆστον, φέρειν
αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δείσας οὖν ἐκεῖ-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub
imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat,
illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-
dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem
nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas de-
ferebat agnitum comprehensumque ad me ducunt : plebs
autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad
arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei un-
dique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua dever-
sabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem
proditricem appellantes regisque amicam : postulabantque
ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus
evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac
Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo
Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam infitiri non pote-
ram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literæ,
ab illo ad eos rescriptæ, rei veritatem arguebant. Itaque
quum diu tacitus mecum cogitassem, tandem respondebam,
« Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me
« stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen
« ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum.
« Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt,
« sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ ha-
« bentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidi-
« cero quinam fuerint proditionis auctores : et tunc omnes
« in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos
« singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persuasi
multitudini : moxque, ubi ira resederat, domum quisque
suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus
erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum si-
mulassem me necesse habere e regno abire ad aliquid ne-
gotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut mili-
tem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret : neque
enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo
obsequutus, evasis, Tiberias vero, quum in extremo excidii
discrimina iterum constituta esset, mea solertia, qua ei
providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me in scio ad re-
gem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam.
Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra
Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et
a Romanis nequitiam desciscere. Justus vero suadet eis
arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraret-
que imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non
tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensi-
bus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bel-
lum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non fe-
rebant. Atque ego, cui commissa erat præfectura Gali-
lææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira
accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo,
quod malitiam ejus perpelli nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάθῃ τέλος ἄπαξ ὁ θυμὸς, ἔπεμψε πρὸς βασιλέα, κρείσσον καὶ ἀσφαλέστερον οἰκῆσειν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

α'. Σεπφορίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Γάλλον ἔπεμψαν, καὶ ἔκειν παρεκάλουν ὡς αὐτοὺς θάττον παραληψόμενον τὴν πόλιν, ἣ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομάς. Καὶ τέλος ἔπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν πάλιν συγγῆν, ἣν ἔλθοῦσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ γῆρας, ἀναλαθὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἦγον εἰς Γάρις κώμην· ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφοριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἰκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμειξα, καὶ τοῖς τείχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ κλιμακῶν ἐμβιβάσας συγνοὺς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατῆς τοῦ πλείστου τῶν πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τὴν τόπων ἀγνοίαν ἀναχασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφοριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἡττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δέισαντες ἔφυγον εἰς τοῦ πίσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τὸν πεπιστευμένον τὴν τοῦ σώματός μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλείας δύναμις ἦκεν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὃ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίου πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγαύσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠρελείας τοῖς ἐνοικοῖσι ἀποκαλεῖν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω διςχιλίους ὁπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερειμῖαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβολισμῶν οὐδὲν ἐπραξαν, μέχρι τριςχιλίου ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαθὼν ἦγον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπισύσαν ἡμέραν ἐν τινι φάραγγι καθίσας λόγον οὐκ ἔπιθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προσεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέψαι τὰ νῦτα μέχρις ἂν ἐπισπάσωνται τοὺς πολεμίους προσελθῆν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προσελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νότου δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐθορύβησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὀρεῖα χρησάμενος ὑποστροφῇ, μετὰ τῆς συνάμμεως ὑπήντησα τοῖς βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· καὶ κατώρθωτό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ πρῶξις μὴ ἐμποδὼν γενομένου δαίμονός τινος. Ὁ γὰρ ἵππος ἐπ' ᾧ τὴν μάχην ἐποιοῦμην εἰς τελευτῶν τὸπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in eadem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritae autem, praeter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quae hostium incursiones reprimere. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis mœnibus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post proelio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adhissemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant praeter metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, qui quae apud regem aliquando eundem locum tenebat. Per idem autem tempus a rege veniebant copiae equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis praererat, satellitum praefectus. Illic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias praefecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilaee commeatu incolas excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem annem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regios ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regis obviam processi, et in fugam compuli. Atque proelium mihi ea die prorsus ex animi sententia successisset, nisi fors quadam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnavam, in locum cœnosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κατήνεγκέ με ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· θραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθην εἰς κώμην Κεφαρνώμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἔμοι ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοκότες μὴ τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς
6 μὲν ἐπὶ πλεῖον διώξεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. Μεταπεμψάμενος οὖν ἰατροὺς καὶ θεραπευτοὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, αὐτοῦ κατέμεινα πυρέξας, δόξαντε τοῖς ἰατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας μετεκομίσθην.

10 σγ'. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ' ἐμὲ πάλιν ἐθάρσσαν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων λόχον ἰδρύσαντες ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλίσαντο. Τῶν δ' ὑπά-
15 κουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταράξαντες αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἕξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν μέχρι τέλους τὴν νίκην ἡγαγον. Καταπεπλευκέναι γὰρ τινὰς ὀπλίτας ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα,
20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οδ'. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας. Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυ-
ριῶν αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν
25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω-
30 μαίοις φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνεσε πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην, ὑφέξοντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμφθεὶς οὐχ ἤκεν εἰς ὅψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσοῦσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον
35 πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὐεσπασιανὸς εἰς Πτολεμαῖδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβόων Ἰουστου τοῦ Τιβερίως, ὅτι τὰς κόμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέ-
δωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθησόμενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς
40 δ' αὐτὸν ἔδησεν, ἐπικυρψάμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν, ὥς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεπφωρίται δ' ὑπαντήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανὸν λαμβάνουσι δύναμιν καὶ στρατηγὸν Πλάκιον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων,
45 ἐπομένον μου ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχαίαν κώμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποιήσατο, καὶ ὡς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰωτάπατα ἀνεχώρησαν, καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν,
50 καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληφθεὶς ἐδέθην, καὶ πῶς ἐλύθη, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὥς οἶμαι, καὶ ὅσα

allisit : quum autem articulorum ad manus carpum facta esset confusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tarichæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata essent quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jordanem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terrore injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis incessere cæperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Ejus enim exercitum præfectum Philippum regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus proinde missus in Neronis conspectum non veniebat : quum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advenerat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut pœnas daret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sæpphoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato, præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam veniret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse vivus captus vinculis astrictus fuero, et non multo post solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfeci, quæque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello Judaico non perfunctorie narravi. Mihi autem necessarium esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μή κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῷ
βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οὐδ'. Τῆς γάρ τῶν Ἰωταπατῶν πολιορκίας λαβούσης
τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμε-
λείας ἐφυλασσόμενη, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἀγοντός με
Οὔεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ κελεύσαντος αὐτοῦ ἡγαγόμεν
τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰγμαλιωτίδων τῶν κατὰ Καισά-
ρειαν ἀλουσῶν ἐγγώριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι
πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανοῦ
πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆλλαχθῆ. Γυ-
ναῖκα δ' ἐτέραν ἡγαγόμεν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.
Κἀκεῖθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπερι-
φθεῖς Τίτῳ πολλὰκίς ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε
Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἐγόντων ὑποχρεῖόν με λαβεῖν
τιμωρίας ἐπέκειν καὶ Ῥωμαίων, ὅσαςκίς νικηθεῖεν, πά-
σχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς
καταβολήσεις· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν
με ὡς καὶ αὐτῶν προδότῃ ἀξιούντων. Τίτος δὲ Καί-
σαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τῆς
ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλυεν ὀργάς. Ἦδη δὲ κατὰ
κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης,
Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλὰκίς ἐκ τῆς κατασκαφῆς
τῆς πατρίδος πᾶν ὅ τι θέλωμι λαβεῖν συγγωρεῖν γὰρ
αὐτὸς ἔψασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσούσης
μηδὲν ἔχον τιμιώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς
παρημυθίαν λαθὼν φυλάττειμι, σωματῶν ἐλευθέρων,
τὴν αἰτήσιν ἐποιούμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἐλαθὼν
χαριστάμενος Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν
μετὰ πεντήκοντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον.
Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν
δόντας, ἔνθα πολὺ πλῆθος αἰγμαλιώτων ἐγκέκλειστο
γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν
καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἐρυσσάμεν, περὶ ἑκατὸν καὶ
ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθε-
μένους ἀπέλυσα, συγγωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ.
Περὶ τοῦ δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ
χιλίοις ἱππέυσιν εἰς κόμην τινὰ Θεοκῶν λεγομένην,
προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτήδειός ἐστι γάρρακα δέξα-
σθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφων εἶδον πολλοὺς αἰγμαλιώτους
ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γε-
νομένους, ἥλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων
προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν κα-
θαρεθέντας αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν.
καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπευόμενοι, ὃ δὲ τρίτος
ἐζήσεν.

οὐδ'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταρ-
χάς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱε-
ροσολύμοις ἀνόνητους ἐσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλου-
σαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθίσσεσθαι, ἔδωκεν
ἐτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν
Ῥώμην, σύμπλον ἐδέξατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμουν.
Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλὰς ἔτυχον παρὰ
Οὔεσπασιανῷ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ κατάλυσιν ἔδωκεν
ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένης,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem mem-
rem.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta,
quum jam essem in Romanorum potestate, summa cura
habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente.
Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex
illarum numero quae Caesareae captae erant, indigenam.
Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem
et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit.
Uxorem autem alteram ducebam Alexandriae. Illinc quoque
una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non
semel de vita periclitatus sum, et Judaeis modis omnibus id
agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me
supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam
acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo
imperatorem appellanfilibus, et me ad pernam tanquam illo-
rum proditorem deposcentibus. At Titus Caesar, non
ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum si-
lentio discentiebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymo-
rum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus
Caesar ut ex patriae excidio quicquid vellem ipse sumerem:
quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero
patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in me-
arum calamitatum consolationem acceptum sei varem, quam
corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros
sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo
post fratris etiam vitam cum rogassem et amicorum quin-
quaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et,
facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quod
inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum
multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et fami-
liarum deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta
numero, liberavi, nullosque redemptionis pretio soluto di-
misi in pristinum fortunae statum restitutos. Missus deinde
a Tito Caesare cum Cereali et mille equitibus in vicum
quendam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus
esset castris metandis idoneus, quum illinc rex extens multos
viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam fa-
miliares agnoscerem, animo iudolui, et quum Titi pedibus
lacrimans accidissem, rem ut erat ei referabam. Ille vero
non jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem
omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curaren-
tur animam efflarunt, tertio vero longior vitae usura reddita
est.

76. At Titus, postquam res in Judaea turbatas compo-
suerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hieroso-
lyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad
regionis custodiam relinquendos, alia mihi praedia donavit
in plantis: et Romam profecturus, me navigationis socium
assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam
pervenimus, curae non mediocri eram Vespasiano: nam
et hospitium mihi dedit iis in aedibus, quas antequam fieri t

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων
 ἔδωκεν· καὶ τιμῶν διετέλει μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου με-
 ταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών·
 5 ὅ μοι διὰ τὸν φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ
 τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ
 καὶ δισχιλίους τῶν ἐγγχωρίων συναναπέισας, ἐκεῖνοις μὲν
 αἴτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας
 ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς
 10 ἔφασκεν ἐμὲ αὐτῷ ὄπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.
 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κα-
 τέγνω θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθεὶς ἀπέθανεν.
 Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνόντων μοι
 τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ
 15 προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπα-
 σιανοῦ ὠρεᾶν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ'
 ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς
 τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην
 μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν
 προσηγόρευσα περιεστίν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενην γυ-
 20 ναῖκα κατωκχυαῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰου-
 δαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν
 ἐπιφανεστάτων, ἦθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσας, ὥς
 ὃ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης
 25 δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰού-
 στος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνῳ, ὃ καὶ Ἀγρίππας
 ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.
 Διέμεινε δέ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρα-
 τῶρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τί-
 30 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος
 οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τοῦτον Δομετιανὸς
 καὶ προσήυξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κα-
 τηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δούλον
 εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα
 35 κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοί τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ
 χώρας ἀτελείαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμὴ τῷ
 λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία
 διετέλεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπρα-
 γμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ
 40 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἕτεροι. Σοὶ δ' ἀπο-
 δεδωκώς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς
 ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα
 καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cohonestavit,
 et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus
 cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum
 quidem diminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia
 me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathas
 nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis
 mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem
 in causa erat exitii; ipse vero, a provinciæ præside victus
 et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi
 suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod men-
 titus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici*
 traditus perierit. Sæpe etiam postea accusationibus ab iis,
 qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei provi-
 dentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi
 latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem di-
 misi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater
 facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum
 obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc
 superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta
 habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissi-
 mis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ
 multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus
 quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos
 suscepi filios, Justum natu grandiozem, et post eum Simo-
 nidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi
 quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Impe-
 ratorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto
 Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem
 quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer,
 non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, hono-
 ribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusa-
 tores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei
 pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri
 jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ pro-
 vincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acce-
 perit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor
 Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem
 sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero
 de moribus meis judicent alii, prout cuicumque libuerit.
 Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epa-
 phrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia
 hic narrationem claudō.